

This book is owned by คุณปริดา (00576)

Typed to Word document by คุณปริดา (00576)

Converted to PDF Format by Webmaster

This PDF File is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por. Intalapalit, one of the greatest writer in Thai fiction history

พล - นิกร - กิมหงวน

เจ้าพ่อเซย

โดย ป. อินทรปาลิต

ขณะที่เจ้าแห้วกำลังนอนพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบหน้าโรงรถที่บ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนเย็นวันหนึ่ง กระดาษขายนายหนึ่ง แต่งกายรุ่มร่ามท่าทางบอกว่าเป็นชาวชนบท ก็เดินเข้ามาหยุดยืนห่างจากเจ้าแห้วเพียงเล็กน้อย ชายผู้นี้มีอายุในราว ๓๕ ปี รูปร่างลำสันบึกบึน สวมกางเกงขายาวสีกาที่ทรงจิ้งเหลนพืดเปรียะ สวมเชิ้ตตรวจการแขนยาวสีเดียวกัน แต่ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง ผูกเน็คไทเงื่อนกลาสี สวมหมวกกะโล่เก่า ๆ สีขาว ทั้งทั้งสองข้างไม่ได้สวมรองเท้า มือขวาถือชะลอมขนาดใหญ่หนึ่งชะลอม มือซ้ายถือกระเป๋าเสื้อผ้าซึ่งสานด้วยหวาย

เจ้าแห้วแลเห็นเข้า ก็พรอดพรอดลุกขึ้นนั่ง แล้วมองดูอย่างตื่น ๆ “บุกเข้ามาทำไมพื้ทิด ประเดี๋ยวมหาพื้ตายไม่รู้ณะ” เจ้าแห้วพูดยิ้ม ๆ กระดาษขายผู้นั้นวางชะลอม และกระเป๋าเสื้อผ้าลงบนถนนคอนกรีต “จำฉันไม่ได้หรือพ่อแห้ว” เขาพูดแบบเสียงเหน่อ ๆ คราวนี้เจ้าแห้วลืมตาโพล่ง รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ผ้าใบทันที เขาจ้องตามองดูชายผู้นั้น แล้วเจ้าแห้วก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“ทิดมี ทิดมีหรือนี้ ตายห่า... ฉันเกือบจำไม่ได้แน่ะ ที่แรกนี่กว่าทหารภูระฆ่าหลุดเข้ามาในบ้านเสียอีก นี่ไปสงครามเกาหลีกลับมาหรืออย่างไร”

ทิดมี อืดตูดลุกข้างผู้ซื้อสัตว์ของลุงเซย พัชรภรณ์ผู้ลวงลับไปแล้วทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย “เปล่าหรือก ฉันไม่ได้ไปเกาหลีกะไรกับเขาหรือก ฉันเพิ่งมาจากปากน้ำโพลงรถไฟที่สี่เตเตแซน ก็นั่งรถแท็กซี่ตรงมานี่”

เจ้าแห้วเดินเข้ามายื่นมือให้ทิดมีจับ “ไม่ได้พบกันหลายปีแล้ว สบายดีหรือ”

“ก็เรื่อย ๆ พ่อแห้ว ทุกข์บ้างสุขบ้างตามประสาคนบ้านนอกคอกนา” “ทิดมีดำเนินกิจการขายพื้นแทนคุณลุง คงจะร่ำรวยขึ้นนะ”

ทิดมีหัวเราะ “มันจะรวยได้ยังไงพ่อแห้วเอ๊ย เดียวนี้เรือไฟมันมีน้อย เขาขนส่งกันทางรถยนต์โดยมาก ฉันขายนิค ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น แต่ฉันเปิดร้านค้าขึ้นที่นั่น”

“อ้อ, ขายอะไรบ้างละ” “ก็ขายมันทุกอย่างแหละพ่อแห้ว กะปิ น้ำปลา ข้าวสาร ถ่าน เครื่องเค็ม ของแห้ง เครื่องครัว ครกกะปากสากกะเบือ ขายทั้งนั้น”

“ไอ้โฮ” เจ้าแห้วคราง “เรียกเสียเต็มยศเชียวนะ ทิดมีมาเยี่ยมเจ้านายหรือ หรือว่ามารูจะ”

“ทั้งสองอย่างแหละพ่อแห้ว เจ้าคุณทั้งสองกับคุณหญิงท่านอยู่หรือเปล่านั้น
แล้วก็พวกคุณผู้ชายกับคุณผู้หญิง.....”

“อยู่จำতিดี แต่คุณผู้หญิงไปดูหนังรอบเย็น เพิ่งออกไปจากบ้านเมื่อครุ่นเอง ไปซื้อขึ้นไปบนตึก
เราไม่ได้พบกันนานทีเดียวนะ ส่งชะลอมมาให้ฉันเถอะติดี”

ติดียิ้มให้เจ้าแห้ว

“ไม่ต้องหรอก ฉันถือเองไม่หนักหนาอะไรหรอก แหม! ฉันเห็นบ้านของท่านแล้ว
มันเหมือนกับสวรรค์จริง ๆ นะพ่อแห้ว ให้ตื่นตาย โทษโศกหรืออะไรอย่างนี้ ถ้าไปปลูกที่โกรกพระ
คงจะถูกโจรปล้นวันละหลายร้อยหน บ้านฉัน บ้านใคร หลังคามุงกระเบื้องก็ถูกปล้นแล้ว”

“แล้วหลังคาบ้านติดีล่ะ”

“อ้อ, ฉันมุ่งสั่งกะสีจ๊ะ ถึงอย่างนั้น พวกโจรมันก็จะปล้นเหมือนกัน
แต่ท่านปลัดรักใคร่ชอบพอกับฉัน คนมันก็เลยเกรง”

เจ้าแห้วพาติดีเดินตรงมายังที่ตึกใหญ่ แล้วพาขึ้นไปบนตึก ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ
คุณหญิงวาด กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ พร้อมด้วยสี่สหายของเรา กำลังนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง
เมื่อเจ้าแห้วพาติดีเข้ามาในห้อง ท่านผู้ใหญ่กับสี่สหายก็พากันมองดูเป็นตาเดียว
เจ้าแห้วกับติดีต่างทูลดตัวลงนั่งพับเพียบบนพื้น ติดีมีรับตะลึงตะลึงตามถนัดออกมา
แล้วยกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่กับสี่สหาย โดยทั่วหน้ากัน

“สวัสดิ์คะรับ ผ่อมากราบเท้าเยี่ยมเยียนเจ้านายครับ”

“ไม่มีใครจำได้ว่าชายผู้นี้คือติดี อาเสียมองดูอย่างขบขัน แล้วหัวเราะอย่างขบขัน แล้วหัวเราะที่ ๆ

“จะไปเล่นกระดิวแห่งเสื่อที่ไหนหรือพรรคพวก”

ติดีมีสะดุ้งโหยง

“อาเสียมกับเจ้านายคงจำผมไม่ได้แน่ ผม...ติดี ลูกจ้างลุงเซยพี่ชายของท่านเจ้าคุณอย่างไรละครับ”

คราวนี้ทุกคนก็นึกออกว่าติดีเป็นใคร

“โอ... ติดี” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องขึ้นดัง ๆ “เราไม่ได้พบกันนานโขทีเดียว

ติดีมีแปลกไปมากฉันเลยจำไม่ได้”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“เมื่อก่อนตัวสูงกว่านี้เป็นกอง เดียวนี้ทำไมถึงเตี้ยลงไปละ”

ติดีมีกลืนน้ำลายเอือก

“หมูนี่ฝนมันตกชุก อากาศมันเย็นครับคุณหญิง ร่างกายของผมมันก็หดลง แต่น้ำร้อนสูงกว่านี้ขอรับ
เจ้าคุณทั้งสองกับคุณหญิงสบายดีหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะที่ ๆ

“พวกเราสบายดีติดี แล้วติดีมีละการค้าขายเป็นอย่างไร

จำได้ว่าเมื่อปีกลายนี้ฉันได้รับจดหมายจากติดีฉบับหนึ่ง ได้เล่าให้ฟังว่าได้เปิดร้านค้าขึ้นที่ร้านพื้นของพี่เซย
ได้ผลกำไรดีหรือ”

“ก็ยั้งนั่นแหละขอรับ พอเลี้ยงตัวไปได้” ติดีมีตอบนอมน้อมแล้วหันมาทางสี่สหาย “พวกคุณ ๆ
คงสบายดีนะครับ”

พลยิ้มให้ทิดมี

“จ๊ะ สบายดี ทางนครสวรรค์เป็นยังไง ได้ข่าวว่าน้ำท่วม”

“ถูกแล้วครับ พอน้ำลดผมก็มา ทางโกรกพระก็ท่วมเหมือนกันครับ แต่ไม่มากมายอะไรนัก อ้า...

ผมมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มาฝากพวกเจ้านายขอรับ ตามธรรมเนียมของคนบ้านนอก มีปลาแห้งกับปลาตะเพียนแห้งมาหนึ่งชะลอมครับ”

คุณหญิงवादพูดเสริมขึ้น

“ไม่ควรจะหอบมาเลยทิดมี นี่แกตั้งใจมาเยี่ยมพวกเรา หรือว่ามีธุระอะไรด้วย”

ทิดมียิ้มอวย ๆ

“มีธุระสำคัญด้วยขอรับคุณหญิงฯ ผมเองปีนี้ก็อายุอานามปาเข้าไปตั้ง ๓๖ ขวบแล้ว อยู่ตัวคนเดียวมันอ้าอาหารร่วมครับ อย่างที่นักประพันธ์เขาว่า มีอารมณ์เปลี่ยว แะ...แะ... ผมอยากจะแต่งงานครับ คืออยากมีเมียนั่นเอง”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“ทิดมีลงมาหาเมียที่กรุงเทพฯ ยังงั้นหรือ เอาซีพวกเราจะหาให้ สาว ๆ ที่บางกอกถมเถไป”

ทิดมีรีบโบกมือปฏิเสธ

“แห่นจะไม่รับประทานละครับอาเสี้ย ผู้หญิงบางกอกไม่เหมาะกับคนบ้านนอกชอกต้อ อย่างผมครับ ผมอยู่โกรกพระก็อยากได้ผู้หญิงที่นั่น ขณะนี้ผมรักใคร่ชอบพอกับผู้หญิงคนหนึ่งไว้แล้ว เขาเป็นลูกผู้ใหญ่บ้านขอรับ ฐานะก็พอไปได้ มีวิชาความรู้สูงชะด้วย สำเร็จประชาบาลวัดราชวรวิหารจึงจ้อที่โกรกพระนั่นแหละครับ แต่ผู้ใหญ่บ้านพ่อของน้องมะลิเขาขอให้ผมจัดผู้ใหญ่ ที่มีเกียรติมาสู่ขอ เขาว่าเขาต้องการเกียรติเท่านั้น เงินทองเขาไม่เรียกร้ออะไรเลย ผมมาบางกอกก็เพื่อมาราบเท้าท่านเจ้าคุณและคุณหญิง เพื่อขอให้ท่านเดินทางไปโกรกพระ ไปสู่ขอน้องมะลิให้ผมครับ ชาวโกรกพระมันจะได้ตื่นเต้นกัน เดียวนี้ใคร ๆ มันก็ดูหมิ่นผมครับ ไม่มีใครเชื่อว่าผมจะหาผู้ใหญ่ที่มีเกียรติไปสูxon้องมะลิได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูหน้าเจ้าคุณปัจฉิมฯ เพื่อนเกลอของท่าน

“ว่าไงเจ้าคุณ ทิดมีก็เหมือนกับญาติของเราคนหนึ่ง

เมื่อปากหน้ามามาเราขอให้เราไปเป็นเจ้าแกสู้ขอผู้หญิงให้ เราก็ควรจะช่วยเหลือเขาไม่ใช่หรือ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ อมยิ้ม

“ถูกละเจ้าคุณ เราควรจะช่วยเหลือทิดมีเขาได้มีครอบครัว สมความปรารถนาของเขา”

“แต่ว่าผมมันไม่สบาย เจ้าคุณก็รู้อยู่แล้วว่าไอ้โรคเบาหวานของผม มันทำให้ผมไม่กล้าเดินทางไกล ๆ เพราะต้องอยู่ใกล้หมอ และต้องให้ประภาดอินซูลินให้ทุกเช้า ผมอยากจะให้เจ้าคุณไปเป็นเจ้าแกแทนผม ขนาดพลโท พระยาปัจฉิมพินาศ ไปสู่ขอลูกสาวผู้ใหญ่บ้าน ฝ่ายผู้หญิงคงดีใจจนเนื้อเต้น”

คุณหญิงवादเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีคะ เจ้าคุณของดิฉันสุขภาพท่านไม่ใคร่ดีเลย เป็นโรคเรื้อรังประจำตัว ดิฉันคิดว่าท่านจะอยู่ได้ก็ไม่เกินสิ้นปีนี้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งเฮือก

“คุณหญิงนะซีตาย หน้อยแน่.....อยู่ดี ๆ มาแข่งฝ่ามืออย่างที่ไหน”

คุณหญิงวาดค้อนขวับ

“ดิฉันแข่งเมื่อไหร่ละคะ ดิฉันพูดตามเหตุผลต่างหาก เจ้าคุณนะหมื่นนี่ขึ้นเป็นลมบ่อย ๆ เมื่อวานนี้ซ้อมตะปี่บอยู่หลังบ้าน ตะได้สองสามทีลงนั่งหอบแฮก ๆ หน้าเขียวต้องรีบเอายาดมให้ดม” แล้วท่านก็หันหลังมาทางเจ้าคุณปัจจุบันฯ “เจ้าคุณไปแทนดิฉันกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็แล้วกันนะคะ ขวณพ่อเทวดาทิ้งสี่คนนี้ไปด้วย”

อาเสียมหงวนพูดขึ้นทันที

“ตกลงครับ ผมจะจัดเตรียมเรือปิคนิกไว้ให้เรียบร้อย เกือบ ๑๐

ปีแล้วไม่ได้ไปเที่ยวโกรกพระนับแต่คุณลุงตาย เคยผ่านนครสวรรค์ก็ไม่ได้แวะโกรกพระ ปานนี้ที่นั่นคงเจริญขึ้นมาก”

ทิดมีสันศิริชะ

“ยังงี้ก็ยังงั้นแหละครับ มีบ้านเรือนเพิ่มขึ้นนิดหน่อย ผู้คนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน แล้วก็ล้วนลูกหลานบ้านนั้น” พูดจบทิดมีก็กระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ “กรุณาไปสูขอนั่งมะลิให้ผมเถอะนะครับ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“ได้ซีทิดมี ฉันทินดีช่วยเหลือเต็มที่ ทิดมีก็เหมือนกับลูกหลานของฉัน”

ทิดมีก็ลงกราบเจ้าคุณปัจจุบันฯ แสดงความเคารพอย่างสูงสุด

“ขอบพระคุณครับ ผมจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของเจ้าคุณเลย

อ้ายพวกโกรกพระมันคงจะตื่นเดินไปตามกัน ถ้าเจ้าคุณกับคุณ ๆ ไปโกรกพระเพื่อสูขอเมียให้ผม คนที่นั่นบางคนมันดูถูกผมครับ มันว่าอย่างเจ้าคุณหรือคุณหญิง ท่านคงไม่ยอมไปโกรกพระให้เสียเวลา ฮะ...ฮะ เจ้าพ่อท่านแนะนำผมให้รับลงมาบางกอก ท่านรับรองว่า เจ้าคุณกับคุณหญิงและคุณ ๆ จะต้องกรุณาผมแน่นอน”

ท่านผู้ใหญ่กับสี่สหายทำหน้าที่ไปตามกัน

“เจ้าพ่อ.....” คุณหญิงวาดตรง “เจ้าพ่ออะไรทิดมี”

ทิดมียิ้มแป้น

“ก็เจ้าพ่อเฮนี่ซีครับ คุณลุงท่านตายไป ท่านได้เป็นเจ้าของ ชาวบ้านโกรกพระปลุกศาลให้ท่าน และเคารพนับถือท่านมาก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อ้าปากหวอ

“พี่เฮนี่เรอะเป็นเจ้าพ่อ”

“ครับ ท่านศักดิ์สิทธิ์และเฮี้ยนชะมัดญาติเขี้ยวครับ

บอกเลขท้ายสามตัวให้คนโกรกพระรำรวยไปหลายคนแล้ว อ้ายสอนลูกทิดแย้มรวยถึงห้าหมื่น”

พลกั๊นหัวเราะแทบแย้

“ทิดมีรู้ได้อย่างไรว่าลุงฉันเป็นเจ้าพ่อ”

ทิดมีหันมาทางสี่สหายซึ่งนั่งรวมกันอยู่บนโซฟา

“ท่านมาเข้าฝันกำนันเผือกครับ บอกว่าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพ่อโกรกพระ ต่อมาเจ้าพ่อก็เข้าทรงลุงแบนครับ”

“ลุงอะไรนะ” นิกธาม

“ลุงแบนครับ”

“อ้อ ตัวแกคงแบน” นิกธามยิ้ม ๆ

“อ้ายเวรเขี้ยว” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ “คนบ้านนอกเขาก็ชื่ออย่างนั้นซีโว้ย ชื่อพยางค์เดียว เป็นคำง่าย ๆ ไม่ต้องแปล”

นิกธามยกหน้ารับทราบแล้วกล่าวกับทิดมี

“แล้วไงทิดมี เรื่องนี้ฉันรู้สึกตื่นเต้นเสียแล้ว”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกครับ เจ้าพ่อเซยท่านมาเข้าทรงทิดแบนเพื่อนเก่าของแก

บอกกินรวบให้หลานชายทิดแบนรวยร่วมหมื่น ต่อจากนั้นลุงแบนแกก็เลยเป็นคนทรงเจ้าพ่อครับ

ที่โกรกพระมีการทรงเจ้าพ่อเซยเสมอ แม้แต่นายอำเภอ ท่านปลัดก็เลื่อมใสนับถือครับ

ใครเจ็บไข้ได้ป่วยเจ้าพ่อท่านก็บอกยากกลางบ้านให้ เมื่อตอนอิหวาต์ระบาด

พวกโกรกพระกินน้ำบรเพ็ดต้มกันคนละถ้วย ไม่มีใครเป็นอิหวาต์เลย

คุณนายเมียนายอำเภอเป็นไข้ทับตุณอนชมอยู่หลายวัน

เอาน้ำมนต์ของเจ้าพ่อเซยไปดื่มแก้วเดียวหายราวปลิดทิ้ง ถึงกับตั้งสังเวชฌมูเห็ดเปิดไก่อ

นายอำเภอไปตามพวกปล้นหนีไปทางหลังเขา เจ้าพ่อท่านบอกให้ว่าพวกโจรมันไปซ่อนอยู่ที่หนองปรือ

นายอำเภอกับท่านปลัดพาตำรวจไปจับพวกโจร ได้ตามที่เจ้าพ่อบอก เดียวนี้คนขึ้นท่านมากครับ

ที่ปากน้ำโพมีคนลงเรือเมล์หรือจ้างเหมาเรือหางยาว มาที่โกรกพระทุกวัน ถ้าหน้าแล้งก็มารอเมล์กันเป็นแถว”

ดร. ดิเรกสนใจอย่างยิ่ง

“แล้วคนทรงเรียกเงินค่าป่วยการ จากคนที่มาเฝ้าเจ้าพ่อหรือเปล่า”

“เปล่าเลยครับคุณหมอ ลุงแบนแกมีฐานะดีครับ เป็นพ่อค้าข้าวหลักฐานมั่นคง

แกไม่เคยเรียกร้องค่าป่วยการอะไรเลยครับ ใครให้ก็ไม่เอา”

สี่สหายต่างมองดูหน้ากัน นิกธามให้นายแพทย์หนุ่ม

“แกเชื่อไหมหมอในเรื่องผีเข้าเจ้าทรง”

ดร. ดิเรกนั่งคิด

“ก็เชื่อเหมือนกัน เรื่องวิญญาณในอังกฤษและอเมริกา ยังมีคนเชื่อถืออยู่ไม่น้อย แปลกมากที่คุณลุงของเราตายไปแล้วได้เป็นเจ้าพ่อ”

“นั่นนะซี” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ “เมื่อมีชีวิตอยู่ก็ดูเหมือนแกไม่ได้ประกอบบุญกุศลอะไรเลย ธรรมชาติเหนียวที่สุดตั้งหน้าตั้งตาแต่เก็บเงิน อย่างไรก็ตามเราก็คงดีใจที่ลุงของเราได้เป็นเจ้าพ่อ พวกเราไปโกรกพระคราวนี้คงจะได้มีโอกาสพูดคุยกับคุณลุงบ้าง และเราคงจะได้รู้เท็จจริงในเรื่องนี้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

ต่างพากันซักถามรายละเอียดและอภินิหารของเจ้าพ่อเซย ปรากฏว่าเจ้าพ่อองค์นี้

ชาวโกรกพระศรัทธาเลื่อมใสมาก มีงานสมโภชเป็นประจำทุกปี ศาลเจ้าพ่อเซยปลูกอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

หลังบ้านเก่าของลุงเซยนั่นเอง ซึ่งบัดนี้บ้านนั้นทิดมีได้ขอซื้อจาก พล พัชรารภณมีไปแล้ว

พร้อมด้วยที่ดินริมแม่น้ำอีกราวสองไร่ครึ่ง

ในที่สุด คุณหญิงวาดก็กล่าวกับทิดมีด้วยความปรานี

“เป็นอันว่าเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ท่านจะเดินทางไปโกรกพระพร้อมกับทิดมีในวันสองวันนี้ เพื่อส่งผู้หญิงให้ทิดมีตามความประสงค์ อ้า – ไปพักผ่อนอาบน้ำอาบทำให้สบายเสียก่อนเถิดนะ พักอยู่ที่ห้องเจ้าแห้วก็แล้วกัน”

ทิดมียกมือไหว้คุณหญิงวาดอย่างเคารพนบ

“ขอบพระคุณคะรับ แต่ว่าผมไม่อยากจะทำความรบกวนคุณหญิงเลย ลงมาบางกอกคราวนี้ก็ตั้งใจไว้แล้วว่าไปพักโรงแรม จะได้เที่ยวเตร่ออกหาซื้อข้าวซื้อของบ้าง เขาว่างเกงฝรั่งที่บางกอกราคาตัวละ ๖๐ บาทก็มี อยากซื้อไว้ถุงสักสองสามตัวครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ หัวเราะ

“พักอยู่เสียที่นี้เถอะ ทำไมจะต้องไปพักตามโรงแรมให้เสียเงิน”

“ผมตั้งใจว่าจะไปพักโรงแรมเอราวัณครับเจ้าคุณ ได้ยินเขาโฆษณาว่าเป็นโรงแรมที่ทันสมัย ก็อยากจะลองพักดูสักคืนสองคืน คืนหนึ่งสัก ๒๐ บาทก็ไม่ใช่ไร”

สี่สหายต่างก็สนน้ำลายเอือกพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วกล่าวกับทิดมีด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“วันละ ๓๕๐ บาทไว้ยทิดมี ไม่ใช่วันละ ๒๐ บาท”

“หา.. ตายหา ยังงั้นฉันพักอยู่ที่นี้ดีกว่า โอโฮพักวันเดียวซื้อควายได้หนึ่งตัวแล้ว ไม่ไหว เขาสร้างให้ใครพักกันพอแห้ว”

“ฝรั่งแล้วคนไทยที่เป็นเศรษฐี สำหรับทิดมีถ้าจะไปพักที่เอราวัณจริง ๆ ก็ได้ แต่ต้องอยู่ห้องบ้อยไม่ต้องเสียเงิน ฉันมีเพื่อนเป็นบ้อยที่เอราวัณสองสามคน”

ทิดมีสิ้นศรัทธา

“ไม่เอาละ แหม เจ็บใจอ้ายทิดลอยนั้ มันมาบางกอกกลับไปคุยไม่ว่ามันมาพักอยู่ห้องเดอร์ลูทซ์ โรงแรมเอราวัณ เสียวันละ ๒๐ บาท ฉันไม่รู้ก็อยากจะมาพักบ้าง”

สี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นก็พาทิดมีลุกขึ้นเดินออกไปทางหลังตึก เจ้าหนุ่มชาวโกรกพระหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าของเขาไปด้วย ส่วนชะลอมปลาแห้งคงทิ้งไว้ในห้องโถงนั่นเอง

วิมานลอยสีขาวโพลนลำนั้นชื่อ “นางนวล” เป็นเรือสำราญสำหรับท่องเที่ยว พักแรมตามแม่น้ำ มีขนาดใหญ่โตกว้างขวางมาก ชั้นบนคือคาน้ำฟ้าของเรือมีห้องนอนถึงสามห้อง นอกจากนี้ยังมีห้องรับประทานอาหาร ห้องนั่งเล่น ห้องน้ำและสุขา ให้ความสะดวกสบายเหมือนอยู่บ้าน เรือยนต์ลำนี้ต่อเรือของอาเสี้ยกิมหงวนนั่นเอง ใช้เครื่องยนต์ดีเซลซึ่งมีกำลังมาก มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าเพื่อใช้ทั้งกำลังและแสงสว่าง “นางนวล” พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ และทิดมี ออกจากท่าของเรือที่สามเสนในตอนเช้าวันศุกร์ โดยมีเจ้าแห้วเป็นนายท้าย มีช่างกลและลูกเรืออีก ๕ คน ภายในเรือมีเสบียงอาหาร ผลไม้ บุหรี่ เหล้า และอาหารสดมากมาย มีโทรทัศน์ วิทย์ พร้อมด้วยจานเสียง คณะพรรคสี่สหายได้แวะชมเขื่อนเจ้าพระยา ในตอนใกล้เที่ยงวันเสาร์ และเย็นวันนั้นเอง “นางนวล” ก็มาถึงจุดหมายปลายทางคืออำเภอโกรกพระ ดินแดนส่วนหนึ่งของจังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้าคุณประสิทธิ์นิติศาสตร์

เจ้าแห้วนั่งถือท้าย วางท่าราวกับว่าเป็นผู้บังคับการเรือรบลำหนึ่ง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ นั่งพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ในห้องถือท้ายซึ่งเป็นห้องนั่งเล่น ทิดมียืนอยู่ข้างเจ้าแห้ว

ทอดสายตามองดูหมู่บ้านโกรกพระที่มองแลเห็นอยู่ทางซ้ายมือเบื้องหน้าของเขา อย่างชื่นชม เขารู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งเท่าที่เจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้เดินทางมาโกรกพระ ในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเขา

ณ บัดนี้ ชาวบ้านโกรกพระที่อยู่ริมแม่น้ำกำลังจับกลุ่มมองดูเรือ “นางนวล” อยุริมฝั่งแม่น้ำไม่ต่ำกว่าร้อยคน ทิดมียิ้มให้เจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

“กระตุกแกรน่อยได้ไหมพ่อแห้ว กระตุกให้เป็นเสียงสั้น ๆ สักห้าหกที พวกนั้นจะได้รู้ว่าฉันพาเจ้านายมา คนที่มันดูถูกฉันมันจะได้ทำหน้าที่ไปตามกัน”

เจ้าแห้วเอื้อมมือกระตุกสายแตรลมเหนือศีรษะของเขา เสียงแตรลมดังสั้นยาวติด ๆ กันหลายครั้ง ลูกจ้างและพรรคพวกของทิดมี ต่างกระโดดโลดเต้นดีอกดีใจไปตามกัน “นางนวล” ค่อย ๆ เหนือเข้าหาฝั่ง โกรกพระอยู่ทางฝั่งขวาของแม่น้ำเจ้าพระยา มีหมู่บ้านไม่มากมายอะไรนัก มีที่ว่าการอำเภอ สถานีตำรวจภูธร และตลาดเล็ก ๆ เป็นตำบลที่สงบเงียบตามสภาพของชนบทที่ห่างไกลจากความเจริญ

เจ้าแห้วเชื่อว่ามือแน่ จึงไม่ยอมลดความเร็วของเรือ

เขาขับแล่นเรือทวนน้ำตรงมายังทำน้ำแห่งหนึ่งข้างบ้านของทิดมี

ทำน้ำที่กล่าวนี้คล้ายกับศาลาวัดปลูกยื่นออกมาในแม่น้ำ เมื่อเรือแล่นมาเกือบจะถึงทำน้ำ

เจ้าแห้วก็ส่งสัญญาณไปที่ห้องเครื่อง ให้หยุดเครื่องและเดินเครื่องถอยหลัง แล้วให้สัญญาณหยุดเครื่อง

การถือท้ายหรือขับเรืออย่างประมาท เป็นเหตุให้หัวเรือพุ่งเข้าชนศาลาทำน้ำค่อนข้างแรง

“โครม”

เจ้าหนุ่มและอีสาวหลายคนพลัดตกลงไปในน้ำร้องเอ็ดตะโรลั่น สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างแผ่นพรรคลุกขึ้นยืนเดินเข้ามาหาเจ้าแห้ว เรือ “นางนวล” หยุดลอยลำแล้ว

แต่ศีรษะมังกรที่หัวเรือราคานับพัน กระแทกกับเสาศาลาน้ำหักสะบั้นหล่นลงไปในน้ำ

เนื่องจากความประมาทของเจ้าแห้ว อาเสี้ยกิมหงวนอ้าปากหวอ

มองดูคนเรือคนหนึ่งซึ่งถือเชือกมนิลาเส้นใหญ่กระโดดขึ้นไปเรือ ศาลาทำน้ำพังยุบไปครึ่งหนึ่ง

ผู้ที่ตกน้ำตะเกียกตะกายขึ้นมาบนฝั่ง เปียกน้ำมอมแมมไปตามกัน

กิมหงวนมองดูเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล

“มึงขับเรือภาษาตวั๊กตะบวยอะไรกันวะ” อาเสี้ยเอ็ดตะโรลั่น “หมด – ฉิบหายหมด

ศาลาเขาพังไปแล้วต้องทำให้ใช้ให้เขา รูปมังกรที่หัวเรือก็หักสะบั้น นี่ถ้าเรือของข้าจจะว่าอย่างไร

ราคาเรือลำนี้เกือบเท่าศีรษะคุณอา มึงรู้ไหม”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว ยกเท้าเหวี่ยงลูกแปดถูกก้นกิมหงวนดังพลั๊ก

“ทำไมต้องเปรียบเทียบกับกบาลของข้า”

เสี้ยหงวนหัวเราะหึ ๆ เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ

ที่เขาขับเรืออย่างคึกคองบ้าบิ่นเช่นนี้ก็เพราะเหล่านั่นเอง ดร. ดิเรกเอาเหล้ามาให้เขาคู่มือถึงสองแก้ว

เจ้าแห้วตั้งหน้าเข้าไปก็เกิดพิต แต่พอรู้ว่าเรือชนศาลาทำน้ำเจ้าแห้วก็หายเมาราวกับปลิดทิ้ง

เจ้าแห้วเลื่อนตัวจากเก้าอี้นายท้ายทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนพื้นเรือ ก้มลงกราบแทบเท้าอาเสี้ย

กิมหงวน แล้วพูดเสียงเครือน่าสงสาร

“ควรมีควรวแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผมผิดไปแล้ว

ผมขับเรือด้วยความประมาททำให้เรือชนศาลารับประทานโขนหัวเรือชนเสาหักตกรน้ำไป

โทษของผมถึงตายฆ่าผมเสียเถอะครับ ขอให้เป็นไปตามกฎพระอัยการ”

พล, นิกร กับ ดร. ดิเรกหัวเราะก้าก เสียหงวนทำหน้าที่ชอบกล

“อ้ายแห้ว มึงต้องผูกหรือเปล่า” อาเสี่ยถามเสียงหนัก ๆ

“รับประทานเปล่าครับ”

“แล้วมึงเอาอะไรมาพูด ชะชะ ทำหัวมึงกรหักจะให้ฉันฆ่าแก ฉันจะฆ่าแกได้อย่างไร”

เจ้าแห้วน้ำตาคลอหน่วย กราบลงที่เท้ากิมหงวนอีกครั้งหนึ่ง

“รับประทานฆ่าผมเถอะครับ ผมยินดีตายเช่นเดียวกับพันท้ายนรสิงห์ ผู้เป็นปู่ทวดของปู่ทวดผม
อย่าให้คนรุ่นหลังเอาเยี่ยงอย่างเลยครับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย

“อ้ายแห้วมันเมาแน่ ไอสงสารมันเห็นมันนั่งถือทำยามตลอดวัน

เมื่อคืนนี้เอาเหล้าให้มันกินก็เลยฟุ้งซ่านใหญ่”

เจ้าแห้วสะอื้น

“รับประทานไม่เมาครับ ผมเป็นนายท้ายเมื่อเรือชนก็ต้องได้รับโทษถูกประหารชีวิต”

นิกรมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“เอาเถอะ เราจะยกโทษให้แกสักครั้ง ประเดี๋ยวขึ้นไปบนบกข้าจะสั่งให้คนของทิดมี
หาดินเหนียวมาปั้นเป็นรูปแกแล้วเอาดาบตัดคอ”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

“ไม่ยอมครับ รับประทานอย่างนั้นไม่ถูก ต้องฆ่าผม”

พล พัทธภรณ์ ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบริวอลเวอร์ ๙ มม. ออกมาควงเล่น
แล้วกล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“ถ้ายังงั้น ฉันจะจัดการส่งแกไปนรก ตามความปรารถนาของแก
เงหน้าขึ้นซึ่งฉันจะยิงแกแล้วถีบลงน้ำไปเลย ศพแกคงไปลอยขึ้นอืดที่ระหว่างหัวเด่นหรือคู้งสำเนาโน่น”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกแล้วหัวเราะ

“รับประทานเอาปืนยิงไม่เอาครับเสียได้” พุดจบเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นยืนยกมือออกดอกหันหลังให้เสียหงวน
ผู้เป็นเจ้าของเรือ “รับประทานเตะผมสักป้าบเถอะครับ ในฐานะที่ผมทำมึงกรหัวเรือหัก”

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ

“ข้ายกโทษให้ แต่ที่หลังขับเรือประมาทอย่างนี้เป็นโดนกระทืบแน่”

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้ ต่อจากนั้นทิดมีก็เชิญสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินกษ และเจ้าแห้วขึ้นบ้านของเขา
ชาวโกรกพระโจษจรรยกันแซ่ไปหมด คนเก่า ๆ หลายคนเคยรู้จักคณะพรรคสี่สหายของเขว่าเป็นอย่างดี
เมื่อพล, นิกร, กิมหงวน เจ้าคุณปัจฉินกษ และเจ้าแห้วขึ้นมาจากเรือ
ก็ได้รับการทักทายจากชาวโกรกพระเป็นส่วนมาก
สี่สหายกับท่านเจ้าคุณก็โอภาปราศรัยไต่ถามทุกข์สุขโดยทั่วหน้ากัน

ชายชราอายุประมาณ ๗๐ เศษคนหนึ่ง เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย
แล้วยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจุบันฯ กับสี่สหายอย่างพิทาทด้วยเสียงสั้นเล็กน้อยตามธรรมเนียมคนแก่

“สวัสดิ์ขอรับ ท่านเจ้าคุณกับพวกคุณ ๆ จำผมได้ไหมครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ลืมตาโพล่ง

“โอ – จำได้ซีพี่ เออแน่ แก่แต่แว่ววงโรยลงไปอีกเยอะ” ท่านร้องเอ็ดตะโรแล้วถามเบา ๆ

“พี่ชื่ออะไรนะ”

ชายชราเจ้าของร่างผอมสูงกลืนน้ำลายเอื้อง

“ก็ไหนว่าจำผมได้ยังไงล่ะครับ” แกพูดพลางหัวเราะพลาง “ผมชื่อแบนยังงี้ล่ะครับ

เพื่อนเกลอของอ้ายเซยที่ล่องลับไปแล้ว”

ท่านเจ้าคุณยื่นมือขวาให้จับ

“นึกคล้ายคล้ายคล้ายคลาเหมือนกันว่า พี่คือพี่แบน ดีใจมากที่ได้พบกัน สบายดีหรือพี่”

ทิดแบนหรือลุงแบนชายชรายิ้มแป้น

ภาคภูมิใจที่ได้สัมผัสมือกับผู้ที่เจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ต่อหน้าชาวโกกรพระทั้งหลาย

“ขอบคุณคะรับ เวลามีอัฐพิศเงินทองใช้ไม่เจ็บไม่ใช้มันก็สบายดี เวลาไม่มีเงินก็แย่น้อยครับ
ถึงร่างกายแข็งแรงจิตใจมันก็ไม่สบาย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงท่านไม่มาหอรอกหรือครับ”

“เจ้าคุณท่านไม่ใคร่สบาย เป็นโรคเบาหวานมานานแล้ว ท่านมาไม่ได้”

“เบาหวานหรือครับ เบาหวานก็ต้องกินผักขมต้มกระเพาะหมู กินหอยแครงลวกบ่อย ๆ
แล้วก็น้ำผึ้งเดือน ๕ ก่อนนอนเพียงถ้วยตะไลเดียว อย่างข้าเดือนเดียวก็หาย” พุดจบลุงแบนก็ยิ้มแหย ๆ
เมื่อนึกขึ้นได้ว่า ดร. ดิเรกเป็นนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ปริญญาต่างประเทศ ชายชราค่อย ๆ
หันมาทางสี่สหายกับเจ้าแห้ว แล้วกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มว่า “ยากกลางบ้านแบบไทย ๆ
เราที่ผมว่าเขายืนยันว่า รักษาโรคเบาหวานได้เด็ดขาด ใช่ไหมครับคุณหมอ”

นายแพทย์หัวเราะ สันศิริชะงัก ๆ

“เบาหวานไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้ นอกจากทำให้น้ำตาลในเลือดน้อยลงด้วยการฉีดอินซูลิน
หรือกินยา ถ้าจะให้หายก็ต้องผ่าตัดใหญ่ เปลี่ยนตับใหม่”

ลุงแบนทำหน้าฉงน

“ทิดเยี่ยมลูกชายเจ้าของโรงสี มันเป็นเบาหวาน เดียวนี้มันหายแล้วครับคุณหมอ
มันกินผักขมต้มกระเพาะหมู แล้วกินน้ำผึ้งอยู่เดือนเดียว”

ดิเรกว่า “ถ้าหายก็ไม่ใช้โรคเบาหวาน เชื่อผมเถอะลุง คนไข้เบาหวานจะต้องรักษาตัวไปจนตาย
แต่เดี๋ยวนี้ยาดี ๆ จากเยอรมันและอเมริกามีมาก เป็นเบาหวานกินยาวันละสองเม็ดก็เหมือนกับไม่เป็นอะไร ข้า
– คุณอาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ท่านไม่เลื่อมใสยาสำเร็จรูป ท่านชอบฉีดอินซูลิน เมียผมฉีดให้ทุกเช้า”

“อ้อ – ถ้าเจ้าคุณท่านล้มหายตายจากไปเมื่อไร เวลาเผาศพท่านต้องบอกให้ผมรู้บ้างนะครับ
จะได้ไปเผาท่าน”

พลสะดุ้งโหยง

“แล้วกัน ทำไมลุงแข่งคุณพ่อผมล่ะครับ”

ลุงแบนหน้าตื่น

“โธ่ – ผมไม่ได้แข่ง ผมพูดตามตรง เจ้าคุณท่านก็แก่เฒ่าแล้วเปรียบเหมือนไม้ไผ่ผุ ผมเองและเจ้าคุณปัจจุบันก็เหมือนกัน อาจจะล้มหายตายไหงในวันนี้รุ่งนี้ก็ได้”

สี่สหายหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน กิมหงวนกล่าวถามลู่เบนว่า

“ผมทราบจากทิดมีว่า คุณลู่เซยของพวกเราท่านได้เป็นเจ้าของที่นี่ และลู่เป็นคนทรงเจ้าพ่อไซ้ใหม่ครับ”

“ครับ ครับ ถูกแล้ว ผมเป็นคนทรงนายเซยท่านกลายเป็นเจ้าพ่อไปแล้ว คนทั้งโกรกพระเคารพนับถือมาก ผู้ที่อยู่ไกล ๆ ทางหัวแดน, ย่านมัทรี, คຸ່งสำเภาก็นับถือครับ มากกราบไหว้บนบานสารกล่าวเจ้าพ่อเสมอ ท่านให้กินรวบแน่นมากขอรับ”

นิกรว่า “พาพวกเราไปที่ศาลหน้อยซี่ครับ เราเป็นลูกหลานมาถึงนี้ก็ควรจะกราบไหว้ท่านก่อน” ลู่เบนหันมาทางทิดมี ซึ่งกำลังคุยไม่อดกับพรรคพวก ว่าเจ้าคุณปัจจุบันคือเจ้าเก่าของเขา ทำให้เจ้าหนุ่มโกรกพระชื่นชมไปตามกัน

“อ้ายทิด อ้ายทิดมี”

เจ้าหนุ่มใหญ่หันมาทางชายชรา

“ว่าไงลู่”

“เอ็งพาเจ้าคุณกับคุณ ๆ ไปที่ศาลเจ้าพ่อหน้อยซี่ ข้าจะรีบไปหาท่านพระครู”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“เดี๋ยวก่อนลู่ พวกผมอยากให้ลู่เข้าทรงเจ้าพ่อ”

ลู่เบนนิ่งคิด

“ได้ครับ แต่ขอให้เป็นหัวค้ำ ตอนนี้เจ้าพ่อท่านไม่อยู่หรอกครับ”

“ท่านไปไหนล่ะพี่เบน” เจ้าคุณปัจจุบันถาม

“ไปเก็บเงินที่พวกผีมันกู่ท่านไปครับ ท่านบ่นกับผมว่า มนุษย์เราว่าเหลวไหลแล้ว พวกผียังเหลวไหลยิ่งกว่าคนไปไหน ๆ ให้กู่ไปแล้วไม่มีใครจะได้คืน มันหลบหน้ากันเก่งครับ เพราะมันหายตัวได้และปลอมแปลงตัวได้ต่าง ๆ นานา”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบัน ทำหน้าเหยเกไปตามกัน

ท่านเจ้าคุณยกมือตบป่าชายชราคนทรงเจ้าพ่อแล้วกล่าวว่า

“คืนนี้ตอนหัวค่ำเชิญพี่เบนมาที่เรือเราหน้อย จะได้ทรงเจ้าพ่อให้พวกเราดู ฉันทและพวกเด็ก ๆ อยากจะเฝ้าท่านและคุยกับท่าน คงจะตื่นตื่นมากทีเดียว มาให้ได้นะพี่เบน มากินข้าวกับพวกเราด้วย”

“ได้ครับ ค่ำ ๆ ผมจะมาที่เรือ ผมต้องไปธุระละครับ ท่านพระครูท่านจะแต่งผมเป็นกรรมกรงานวัด ฉลองศาลาพิงธรรมที่เพิ่งสร้างเสร็จ” พูดจบชายชราที่พาตัวเดินไปจากที่นั่น

ทิดมีพาเจ้าคุณปัจจุบัน กับสี่สหาย และเจ้าแห้วตรงไปยังศาลเจ้าพ่อเซย ซึ่งกำลังเป็นที่สักการะเคารพของชาวโกรกพระทั้งหลาย ตลอดจนกระทั่งข้าราชการของอำเภอ ศาลเจ้าพ่อเซยอยู่ในบริเวณเนื้อที่เดิมของทิดมีนั่นเอง เป็นเรือนชั้นเดียวขนาดเล็ก พื้นสูงจากพื้นดินเพียงฟุตเดียว มีประตูหน้าต่างสวยงาม หลังคามุงสังกะสี ซึ่งพรรคพวกของลู่เบนและทิดมีช่วยกันสละทุนทรัพย์สร้างเรือนหลังนี้ขึ้น ในราคา ๕,๐๐๐ บาท

โดยไม่ต้องเสียค่าจ้างแรงงาน ศาลนี้มันคงแข็งแรงมาก ใช้ไม้จริงทั้งสิ้น ปลูกอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่
บรรยากาศมีดีครึมวังเวง

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าแห้วเดินตามติดมีเข้าไปในศาลเจียบกริบ
มีโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวตั้งตระหง่าน บนโต๊ะมีรูปถ่ายของลุงเซยตั้งแต่ครั้งสมัยอยู่ทอง
บรรจุกอยู่ในกรอบไม้สักเก่าคร่ำคร่า เป็นรูปขยายขนาด ๑๒ นิ้ว ลุงเซยซึ่งครั้งนั้นเป็นกำนัน อายุในวัย ๔๐ เศษ
แต่งกายภูมิฐานนุ่งผ้าม่วง สวมเสื้อราชปะแตน ติดตราราชสีห์อมยิ้ม ถ่ายเต็มตัว นั่งบนเก้าอี้
ขาสองข้างติดกันนั่งทรงตัวตรง วางมือลงบนขาและกางนิ้วมือออกทั้ง ๑๐ นิ้ว
แทบเท้าของรูปนั้นมีสุนัขจำลองตัวหนึ่ง ภาพนี้เก่าแก่มาก มีรอยขาดชำรุดหลายแห่ง ถ่ายจากร้านฉายาขงเบ้ง
บ้านหม้อ ซึ่งเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พาไปถ่ายและออกเงินให้ด้วย

รูปถ่ายหรือฉายาลักษณะของเจ้าพ่อเซยตั้งเด่นอยู่บนโต๊ะ ท่ามกลางพานดอกไม้และเครื่องบูชาสารพัด
ข้างม้าตุ๊กตาตัวเล็ก ๆ นอกจากนี้ ยังมีหัวกระจับเข้ขนาดสองศอกหนึ่งหัว โต๊ะนี้คลุมด้วยผ้าสีแดง

ภายในศาลมีเสื้อสีขาวปูต่อกันหลายผืน เบื้องหน้าโต๊ะมีกระดานรูปและที่ปักเทียน
พร้อมด้วยกระบอกตีว ไม้คว่ำหงายเสียงทลายลักษณะคล้ายกลีบส้มโอ ด้านซ้ายของห้องมีโต๊ะหนึ่งโต๊ะ
บนโต๊ะมีหีบไม้ใส่เงินค่าบำรุงศาล ค่าน้ำมันตะเกียงสุดแล้วแต่จะศรัทธา มีใบเขียนชีวางอยู่เป็นปึก ๆ หลายแถว
เจ้าหนูวัยเบญจเพศคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหลานปู่ของลุงแบนเป็นข้าปอง หรือผู้ดูแลทำความสะอาดศาลนี้
พอพลบค่ำก็ปิดศาลกลับไปนอนบ้าน

“อ้ายแก้ว” ทิดมีกล่าวทักหลานชายลุงแบนอย่างสนิทสนม “กูพาเจ้านายมาจากบางกอกจะ
ท่านจะมาไหว้เจ้าพ่อ”

อ้ายหนูร่างใหญ่ รีบเข้ามาหาเจ้าคุณปัจฉิมฯ กับสี่สหายและเจ้าแห้วทันที
แล้วยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“เชิญขอรับ เชิญเจ้านายนั่งสิครับ”

พลยืมให้เจ้าแก้ว

“ขอบใจน้องชาย เธอเป็นคนดูแลศาลเคยได้ลาภผลจากเจ้าพ่อบ้างหรือเปล่า”

“ได้บ่อย ๆ ครับ งวดวันที่ ๕ ผมก็ได้ตั้ง ๕,๐๐๐

เจ้ามือที่ปากน้ำไฟถึงกับแปลกใจว่าทำไมพวกโอรกพระถูกกินรวบบ่อย ๆ”

เสียดหงวนหัวเราหี ๆ

“เล่นกินรวบไม่กลัวนายอำเภอจับหรือ”

แก้วหันมาทางอาเสียดแล้วยิ้มให้

“นายอำเภอกับผู้บังคับกองตำรวจ ผากผมไปแทงที่ตลาดปากน้ำไฟทุกงวดแหละครับ

เดือนที่แล้วผู้กองถูกกินรวบตั้งหมื่น ตั้งเครื่องสังเวยเจ้าพ่อเต็มศาลไปเลยครับ ท่านปลัดและผู้หมวดก็เคยถูก
ที่นี่เล่นกินรวบกันทุกบ้านแหละครับ ตอน ๕

โหมงเข้าปุมเข้าทรงเจ้าพ่อที่ผู้คนยึดเยียดเบียดเสียดกันจนไม่มีที่ที่จะนั่ง นายอำเภอกับคุณนาย

ผู้กองกับคุณนาย ท่านปลัดกับแม่ยาย ผู้หมวด สรรพสามิต สรรพากรอำเภอ มากันแน่นไปหมดครับ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ กับสี่สหายต่างมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน

ต่อจากนั้นทุกคนก็พากันไปนั่งเบื่องหน้าโต๊ะบูชา เจ้าแก้วรีบจักธูปเทียนมาแจกคนละชุด นิกรถามขึ้นว่า

“ให้พี่หรือน้องชาย”

“แะะ แะะ ชุดละ ๒๐ บาทเท่านั้นแหละครับ”

นิกรสะดุ้งสุดตัวเขาร้องขึ้นดัง ๆ

“ไอ้โฮ แถวนี่ดอกไม้รูปเทียนหาไม่ใคร่ได้หรือ ถึงแพงอย่างนี้”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นทันที

“มันจะชุดเลือดกันมากไปแล้วพรรคพวก ดอกไม้รูปเทียนที่ตลาดโกรกพระเยอะแยะไป”

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ

“ถูกแล้วพี่แห้ว ดอกไม้รูปเทียนที่นี่มีแยะ แต่เศรษฐกิจอย่างเจ้านายของพี่แห้วนาน ๆ

ถึงจะมาโกรกพระสักคนหนึ่ง”

“น่าฟัง” เจ้าแห้วคราง “แล้วก็น่าเตะด้วย”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้ว ต่างจุดรูปเทียนสักการะดวงวิญญาณของนายเซยพัชราภรณ์ เจ้าแห้วกับเจ้าแก้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ทางหนึ่ง

ทุกคนได้อธิษฐานขอให้วิญญาณของนายเซยได้เสวยสุขอยู่ในที่สุคติภพ

โดยเฉพาะพลมีความตั้งใจกราบไหว้วิญญาณ ของลุงเซยมากกว่าคนอื่น

ดอกไม้รูปเทียนถูกนำไปวางและปักไว้ยังที่ของมัน

เสียงทวนหีบกระบอกตัวอันหนึ่งขึ้นมาพิจารณาดู แล้วกล่าวกับเพื่อนของเขา

“สันต์ตัวกันเถอะวะพวกเรา เอาไหมหมอ”

ดร. ดิเรกสันศิระชะ

“โน ไอ้ไม่มีใครเลื่อมใสในเรื่องนี้ ไอ้เชื่อว่าโชคชะตานั้นอยู่ที่การกระทำของคนเราต่างหาก ถ้าเราขยันหมั่นทำงานหรือทำมาหากินมันก็มีลาภมีผล ถ้าขี้เกียจมันก็แย่”

กิมหงวนมองดูรูปถ่ายของเจ้าพ่อเซยแล้วกล่าวว่า

“คุณลุงครับ คุณลุงช่วยกรุณาชี้โชคชะตาให้ผมด้วยนะครับ หมู่นี้การค้าของผมแย่เต็มทนขาดทุนไปเกือบเท่าสี่ระชะคุณอาแล้ว”

ท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ แยกเขี้ยว

“เดี๋ยวก๊ีบเบรียงเข้าให้เท่านั้นเอง ทำไมจะต้องมาเปรียบเทียบกับกบาลของข้าด้วย”

เสียงทวนหัวเราะะ ยกกระบอกตัวขึ้นเขย่าเสียงลั่น สักครู่ไม้ตัวอันหนึ่งก็หลุดออกมาจากกระบอก

กิมหงวนหยิบขึ้นมาดูหมายเลขแล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว คนดูแลศาล

“เบอร์ ๕ ไว้น้องชาย ดีไหม”

เจ้าหนุ่มผู้เป็นหลานชายของลุงแบนิ่งคิด

“ไม่ใคร่ดีหรอกครับ” พุดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะใบเซียมซี

สักครู่ก็ถือใบเซียมซีฉบับหนึ่งตรงเข้ามาทูลดั่งลงนั่งข้างกิมหงวน แล้วส่งให้อย่างนอบน้อม

อาเสียบใบเซียมซีมาพิจารณา ดู แล้วเขาก็อ่านข้อความในนั้นดัง ๆ

ใบที่ ๕ บ้าเหอเจอเรื่องยุ่ง

เมียให้นอนนอกมุ้งทงยุกัด

เพราะเมาเหล้าเที่ยวอย่างว่าบ้าซัด ๆ

อ้ายหมาวัดหลานกูผู้มั่งมี

จงฟังคำลวงว่าอย่าเหลวไหล
อันเหล้ายาพาให้เสียศักดิ์ศรี
สามะเลเทเมาไม่เข้าที่
ลวงหวังโยเจ้าทั้งสี่ทุกวันเอย.

“ไอ้โฮ” นิกรร้องลั่น “เซียมซีนี่วิเศษจริงเว้ย คุณลุงเราศักดิ์สิทธิ์มาก
ส่งกระบอกตีวมาให้กันซีอ้ายหงวน กันลองดูบ้าง ตามปรกติกันไม่เลื่อมใสใบเซียมซีหรอก
แต่เซียมซีเจ้าพ่อคุณลุงของเราแน่นมาก”

กิมหงวนส่งกระบอกตีวให้นายจอมทะเล้น

“ลองดูอ้ายกร”

นิกรมองดูรูปถ่ายของเจ้าพ่อเซย แล้วกล่าวขึ้นดัง ๆ

“คุณลุงครับ ผมอยากรู้ว่าโชคชะตาของผมเป็นยังไง เมื่อไรผมจะมีลาภ เมื่อไรจะพบเนื้อคู่
แล้วก็พ่อตาของผมคนนี้เป็นยังไงบ้างครับ พอฟังพาดาศย์ได้บ้างไหม คุณลุงกรุณาบอกผมให้ละเอียดนะครับ”

นิกรยกระบอกตีวขึ้นเขย่าทันที ไม้ตีวหลุดออกมาทั้งกระบอก พลหัวเราะลั่น

“อย่าเอียงกระบอกให้มากนักซีอ้ายกร เอียงนิดเดียวเท่านั้น”

นายจอมทะเล้นบ่นพึมพำ เก็บไม้ตีวใส่กระบอกแล้วเขย่าใหม่

คราวนี้พยายามเขย่ากระบอกตีวอย่างตั้งใจ สักครู่หนึ่งไม้ตีวอันหนึ่งก็หลุดกระเด็นออกมาจากกระบอกของมัน
ดร. ดิเรกเอื้อมือตะครุบหยิบมันขึ้นมาดู นิกรกล่าวถามทันที

“เบอร์อะไรหมอ”

“เบอร์ ๑๓ วะ”

“แย้วว้ย ถ้าจะไม่ดีแน่” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าหนุ่มลูกโกรกพระ “ขอเบอร์ ๑๓

ให้กันใบเถอะน้องชาย”

เจ้าแก้วลุกขึ้นพาตัวเดินไปที่โต๊ะใบเซียมซี ยืนเลือกอยู่เพียงครู่เดียวก็หยิบใบเซียมซีสีแดงฉบับหนึ่ง
เดินเข้ามาหานิกร เขาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบข้างนายจอมทะเล้น ส่งใบเซียมซีให้แล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

“ตั้งแต่สร้างศาลมา ไม่เคยมีใครเสี่ยงได้เบอร์ ๕ กับเบอร์ ๑๓ เลยครับ แปลกแท้ ๆ”

นิกรยิ้มให้นายแก้ว เขามองดูข้อความในใบเซียมซีนั้นแล้วอ่านดัง ๆ

ใบสิบสามถามหาลากได้ลาบเนื้อ

กินกับเหล้าวิเศษเหลือแซ่บอีหลี

ถามหาคู่มืออยู่แล้วอ้ายอัปรีย์

ถามถึงโรคโรครักก็มีต้องจิตยา

ถามพ่อตาว่าตีวิเศษนัก

ถึงหัวล้านก็น่ารักเป็นหนักหนา

มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่เป็นพระยา

ได้พ่อตาคนนี้ดีนักเอย.

เสียงหัวเราะของคณะพรรคสี่สหายดังขึ้นอย่างครื้นเครง เจ้าคุณบัจฉนิกฯ

ทำหน้ากระแจะระวาดชอบกล ท่านมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านแล้วกล่าวว่า

“สงสัยว่าแกคิดกลอนสดอ่านเอาเอง มีอย่างไหนกันวะใบเซียมซีจะบอกได้ถูกต้องอย่างนี้”

นิกรส่งใบเซียมซีฉบับนั้นให้พ่อตาของเขา แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณพ่ออ่านดูซีครับ บู้โธ...เห็นผมเป็นสุนทรภู่ไปได้จะได้ว่ากลอนสด”

ท่านเจ้าคุณมองดูคำกลอนในใบเขียนซีและอ่านดูแล้ว ท่านก็ตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว
คำกลอนในใบเขียนซีตรงกับที่นิกรอ่านทุกประการ เจ้าคุณปัจฉนีกฯ ชมวดคิ้วย่นค้อย ๆ
หันมาทางเจ้าแก้วแล้วถามว่า

“ใบเขียนซีนี้ใครแต่งวะ”

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ

“ยังงี้ก็ไม่ทราบครับ ผมรู้แต่ว่าปู่แก่ไปจ้างเขาพิมพ์ที่โรงพิมพ์ปากน้ำโพ”

ท่านเจ้าคุณมีความสนใจกับใบเขียนซีอย่างยิ่ง ท่านเปลี่ยนสายตาไปที่เสี่ยหงวน

“ขอใบเขียนซีของแก่ให้อาตุน้อยเถอะวะ”

อาเสี่ยส่งให้โดยดี

“ดูซีครับ เจ้าพ่อลุงเซยของเราแน่จริง ๆ”

เจ้าคุณปัจฉนีกฯ คลื่นออกอ่านข้อความในนั้น อ่านจบท่านก็หัวเราะหึ ๆ
เต็มไปด้วความศรัทธาเลื่อมใส ท่านส่งใบเขียนซีคืนให้กิมหงวน แล้วกล่าวว่า

“อาจจะลองเสียงเขียนซีดูบ้าง”

นิกรรีบส่งกระบอกตัวให้พ่อตาของเขาทันที เจ้าคุณปัจฉนีกฯ

ยกกระบอกตัวเหนือศีรษะอธิษฐานในใจทำปากขมุบขมิบอยู่สักครู่ ท่านก็ลดกระบอกตัวลง

แล้วเขย่าเสียงดังกร๊อกกรึก ๆ สีสหายต่างมองดูหน้าแล้วยิ้มให้กัน เจ้าแก้วรีบลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะใบเขียนซี
เลือกหาใบเขียนซีฉบับหนึ่ง แล้วถือกลับมาทูลหนึ่งข้างเจ้าหัวตามเดิม พอดีไม้ตัวกระบอกที่เจ้าคุณปัจฉนีกฯ
เขย่าได้กระเด็นออกมาจากกระบอกหนึ่งอัน

“เบอร์ ๑๕ ไซ้ใหม่ครับเจ้าคุณ” เจ้าแก้วถาม

ท่านเจ้าคุณมองดูหมายเลขที่ไม้ตัวแล้วหันมาทางเจ้าแก้ว

“ทำไมแก่รู้ล่ะ”

เจ้าแก้วหัวเราะ

“รู้ซีครับ อย่างไรก็ตามเจ้าคุณก็ต้องได้เบอร์นี้ ยังไม่มีใครได้เบอร์นี้หรือครับตั้งแต่ตั้งศาลมา”

พูดจบเจ้าแก้วก็คลานเข้ามาหาเจ้าคุณปัจฉนีกฯ แล้วส่งใบเขียนซีหมายเลข ๑๕ ให้

ท่านเจ้าคุณยิ้มแป้น

“แกนี่เดาใจเจ้าพ่อถูกไว้ย ฉันเสียงได้เบอร์ ๑๕ จริง ๆ” แล้วท่านก็ส่งใบเขียนซีแผ่นนั้นให้นิกร

“เข้า...แกช่วยอ่านหน่อยซี”

นายจอมทะเล้นมองดูข้อความในใบเขียนซีนั้น แล้วเขาก็อ่านเสียงแจ้ว ๆ

เหมือนกับเด็กนักเรียนอ่านหนังสือ

ที่สิบห้าตกที่นั่งขุนช้างแน่

ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ไม่มีผม

มีแต่เงินไร่เกษานานิยม

ยาปลูกผมไม่ยากเลยเฉลยความ

เคียวขี้ไก่ให้เป็นมันคั้นให้ช้น

ทาวันละก็หนกไม่ห้าม

ยาผีบอกไม่ใช่หลอกให้ทำตาม
จบเนื้อความใบเชียมซีเท่านี้เลย.

พอนิกรอ่านจบ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ก็รีบกระซอกใบเชียมซีมาจากมือนิกรทันที
ท่ามกลางเสียงหัวเราะของคณะพรรคสี่สหาย

ท่านเจ้าคุณอ่านดูข้อความในนั้นแล้วท่านก็ทำหน้าตาเหยงเขยอกบถ

“อ้อ, แปลกไฉน เชียมซีที่นี้คล้ายกับทำไว้เฉพาะคนหนึ่ง ๆ” แล้วท่านก็หันมาทางนายแก้ว
เจ้าหนุ่มลูกโกรกพระ “ตามจริง ๆ เถอะวะนายแก้ว มีใครเคยเสี่ยงเชียมซีได้ไป ๑๕ บ้างหรือเปล่า”

เจ้าหนุ่มแก้วลั่นหัวเราะแทบแย้

“ไม่เคยปรากฏว่าใครได้ใบนี้ครับ”

นิกรขอให้พลกับ ดร. ดิเรกเสี่ยงใบเชียมซี แต่สองสหายปฏิเสธ

ขณะนั้นมีหญิงชายชาวชนบทกลุ่มหนึ่งรวม ๕ คน พวกเดินเข้ามาในศาลอลอย่างสงบเงียบ

คนเหล่านี้มีอายุมากแล้ว เดินทางมาจากตำบลใกล้เคียงด้วยความเลื่อมใสศรัทธาเจ้าพ่อเซย

เจ้าแก้วรีบลุกขึ้นเดินเข้าไปต้อนรับเพื่อขายดอกไม้ธูปเทียน เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ชวนสี่สหายกลับ

“กลับเรือเราเถอะไฉน ไปพักผ่อนอาบน้ำอาบท่ากันเสียที คีนนี้เรานัดพี่แบนไว้เรียบร้อยแล้ว
ถ้าพี่เซยมาเข้าทรงพี่แบนคงสนุกแน่”

ทุกคนต่างก้มลงกราบเจ้าพ่อเซย ทิดมีปราคาเข้ามาประนมมือไหว้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ อย่างนอบน้อม

“เจ้าคุณครับ ผมอยากจะทำความกรุณาเจ้าคุณ ให้ไปบ้านท่านผู้ใหญ่เสียเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือครับ

ผมจะได้โล่งใจและสบายใจ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ชมวดคิ้วย่น

“แจะให้ฉันไปสู้ออกสาวเขา ให้แก่เดี๋ยวนี้ ยังจั้นหรือ”

“ครับ ผมใจร้อนจริง ๆ ขอรับ นึกว่าเจ้าคุณเอ็นดูสัตว์ผู้ยากเถอะครับ

ผู้ใหญ่มีงเขาคงต้อนรับเจ้าคุณเต็มที่”

ท่านเจ้าคุณมองดูทิดมีอย่างเห็นใจ

“เอ...ไปเดี๋ยวนี้ก็ได้” แล้วท่านก็หันมาทางสี่สหาย “พวกแกกลับไปเรือก็แล้วกัน

ประเดี๋ยวก็ถึงเวลากินเหล้ากันแล้ว อาจจะไปบ้านผู้ใหญ่บ้านกับทิดมีเขา พุดสู้อเสียให้เสร็จเรื่อง

ถ้าฝ่ายหญิงเขาไม่ขัดข้อง ก็ให้แต่งงานวันสองวันนี้แหละ พวกเราจะได้อยู่ช่วยงานทิดมีให้เต็มที่”

ทุกคนต่างลุกขึ้นเดินออกไปจากศาล เจ้าแก้วติดตามออกไปทันที แล้วทวงเงินค่าดอกไม้ธูปเทียน
เสียหวงส่งธนบัตรใบละร้อยให้รวมสองฉบับ เจ้าแก้วยกมือไหว้ประหลก ๆ

ให้ศีลให้พรอาเสียมหงวนมากมาย สี่สหายกับเจ้าแก้วพากันกลับไปเรือ “นางนวล”

ส่วนทิดมีเจ้าหนุ่มใหญ่พาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ไปบ้านผู้ใหญ่บ้านมีง ผู้เป็นบิดาของสาวรัก

ก่อนค่ำวันนั้นเอง ชาวที่แพร่สะพัดไปทั่วตลาดโกรกพระ

ผู้ใหญ่มีงตกลงยกธิดาคณเล็กของเขาให้ทิดมีเจ้าหนุ่มใหญ่ ซึ่งเจ้าแก้วของทิดมีนั่นคือ พล.ท. พระยาปัจฉินึกฯ

นายทหารชั้นผู้ใหญ่กองราชการ และคบตีผู้มั่งคั่ง มีความสัมพันธ์รักใคร่กับเจ้าพ่อเซยเหมือนกับญาติสนิท

บรรดาเพื่อนฝูงของทิดมีต่างพากันมาหาทิดมี และแสดงความยินดีอย่างจริงใจ ส่วนพิธีมงคลสมรสนั้น

ผู้ใหญ่มีงบิดาของมะลิขผลัดไปอีก ๓ เดือน แต่ทิดมีกับมะลิจะหมั้นกันในตอนสายวันมะรืนนี้

และพรุ่งนี้ทิดมีจะไปตลาดปากน้ำโพเพื่อหาซื้อแหวนหมั้นสักวงหนึ่ง ในราคาไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท

ตามคำแนะนำของเจ้าคุณปัจจุบันฯ ผู้ใหญ่มิ่งไม่ได้เรียกร้องอะไรเลย เขาตื่นตื่นมากเท่าที่เจ้าคุณปัจจุบันฯ เป็นเจ้าแห่งของฝ่ายทิดมี

ค่านั้น บันดาตฟ้าของเรือยนต์ “นางนวล” มีการเลี้ยงกันอย่างมโหฬาร แสงไฟฟ้าส่องสว่างจ้ารวกับกลางวัน ทิดมีกับคนของเขาได้จัดอาหารค่ำอย่างดีที่สุดหลายอย่าง มาเลี้ยงสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ ดร. ดิเรกสั่งให้คนเรือ ยกเครื่องรับโทรทัศน์ขนาด ๒๔ นิ้วไปตั้งท้ายเรือ เปิดให้ชาวโกรกพระชม บนดลิ่งจึงเต็มไปด้วยชาวบ้านเกือบ ๒๐๐ คน นั่งดูโทรทัศน์กันสลอน ส่วนมากในชีวิตของเขาที่เพิ่งได้เห็นโทรทัศน์ในครั้งนี้

ทิดมีกับลุงแบน ได้มาร่วมรับประทานอาหารกับคณะพรรคสี่สหายด้วย ทิดมีคุยจ้อตลอดเวลา ชมว่ามะลิของเขาเป็นกุหลาบดอกงามของโกรกพระ หนูม ๆ หลายคนต่างชิงรักหักสวาทกัน แต่เขาเป็นผู้ที่มีโชคดีกว่าเพื่อนมะลิจึงรับรักเขา ไม่รังเกียจว่าเขามีอายุแก่กว่าหล่อนตั้ง ๑๕ ปี มีหน้าข้าผู้ใหญ่มิ่งบิดาของหล่อนยังรักใคร่พอใจเขา เพราะเห็นว่าเขาเป็นคนเอางานเอาการ ตั้งอกตั้งใจทำมาหากิน ไม่เคยมีความประพฤติเสียหายมาแต่ก่อน เขาขอว่ามะลิของเขาที่มีทรวงเหมือน โขเปีย ลอเร็น ส่วนเว้าส่วนโค้งใกล้เคียงกันมาก ซึ่งเขาเคยดูจากภาพยนตร์ของรชยาพยาบาลบริษัทหนึ่ง ซึ่งเดินทางมาโกรกพระเมื่อปีกลายนี้

การดื่มเหล้าและรับประทานอาหารสิ้นสุดลงในเวลา ๑๙.๓๐ น. เจ้าคุณปัจจุบันฯ อยากดูการเข้าทรงเจ้าพ่อเซยมมาก จึงเรียกเจ้าแห้วกับพวกลูกเรือให้มาช่วยกันเก็บจานอาหาร ขวดเหล้า ขวดโซดา ออกไปจากห้องนั้น ต่อจากนั้นลุงแบนก็เริ่มเตรียมตัวทรงเจ้าพ่อ

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้ว นั่งขัดสมาธิบนพื้นเรือหอมล้อมคนทรง ซึ่งกำลังจุดธูปเทียนบูชาเจ้าพ่อ สักครู่ชายชวาก็ปักธูปเทียนไว้ในกระถางธูปเล็ก ๆ และเชิงเทียนที่ตั้งไว้ข้างหน้า นิกกรล่าวถามขึ้นทันที

“เข้าหรือยังลุงแบน”

“ยังครับ”

“ว่า – เข้าเร็ว ๆ หน่อยซีลุง”

ชายชวาก็ให้นายจอมทะเล้น

“อดใจรออีกสัก ๑๐ นาทีเถอะครับ ผมรับรองว่าอีกสักครู่พวกคุณจะต้องได้คุยกับเจ้าพ่อแน่ ๆ ใครจะไต่ถามโชคชะตาวิชาชี หรือใครจะขอเลขทำนายสามตัวก็เตรียมไว้เถอะครับ แต่ผมขอเตือนไว้เสียก่อน อย่าไปพูดล้อเล่นท่านให้เหมือนเมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นะครับ เจ้าพ่อท่านพูดอะไรเป็นงานเป็นการ ถ้าใครขัดใจท่านหรือทำให้ท่านโกรธเคืองแล้ว ท่านจะออกไปจากร่างทรงผมทันที”

ดร. ดิเรกมีท่าทีกระสับกระส่าย

“อ้อไร ออไร ลงมือเชิญเจ้าพ่อเถอะลุง ฝรั่งตื่นตื่นมาก อยากจะเห็นเท็จจริงในเรื่องนี้”

ลุงแบนนั่งขัดสมาธิ ขยับผ้าขาวม้าที่ห่มสะพายเฉียงให้เรียบร้อย แล้วหลับตาประนมมือนิ่งเฉย สี่สหายมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน เจ้าคุณปัจจุบันฯ จีปากและโบกมือห้ามไม่ให้พูดอะไร เวลาผ่านไปราว ๕ นาที ลุงแบนก็มีอันเป็นอย่งน่าประหลาด ชายชวาทายหลังผลิ่ง ศีรษะตอนท้ายทอยพาดพื้นเรือดังโครม ลุงแบนชักพลาด ๆ ทำปากเปี้ยวปากมุดหลังแอ่น ตัวเนื้อเกร็งไปหมด นิกกรตกใจลืมหูลง หันมาทางนายแพทย์หนูม

“ช่วยซีไว้ยัยอ้ายหมอ ฮิสทีเรียเล่นงานลุงแบนแน่ ลงตัวเกร็งมือตีนเหยียดยั้งจี้ร้อยทั้งร้อย”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำตาเขียวกับนิกร

“นั่งเฉย ๆ อ้ายกร พี่แบนแกไม่ได้เป็นอะไรหรอก เจ้าพ่อกำลังเข้าแก”

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับนายจอมทะเล้น

“ดูคล้าย ๆ กับหมาถูกยาเบื่อวะ”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“อย่าพูดเดี่ยวเจ้าหักคอ”

“ฮ้า ขึ้นหักคอก็ชกปากกันเท่านั้นแหละ เจ้าก็เจ้าเถอะวะ” อาเสี่ยพูดเสียงกระซิบ

ในสองสามนาที่นั่นเอง ชายชราซึ่งนอนซุกดินซังกอเหมือนกับคนที่ถูกเจ้าเข้าก็แน่นิ่งไป

และแล้วลุงแบนก็ผลุนผลันลุกขึ้นนั่งในท่าขัดสมาธิ ขาทั้งสองข้างสั่นพับ ๆ

นัยน์ตาสีมโพลงแทบจะโปนถลนออกมานอกแก้ว ไบหน้าลุงแบนมิ่งทึ่งน่ากลัว ริมฝีปากสั่นเล็กน้อย

เจ้าแห้วตัวสั้นนั่งกริบร้องบอกเจ้านายของเขาด้วยเสียงสั่นเครือ

“รับประทานเข้าแล้วครับ เจ้าพ่อเข้าแล้ว”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และทิดมีตางกั่มลงกราบเจ้าพ่อเซยพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันได้ ฌ

บัดนี้วิญญาณของนายเซย พัชราภรณ์ ผู้เป็นลุงของพลได้เข้าสิงในร่างของลุงแบนแล้ว

ท่าทางของลุงแบนผิดแผกไปเป็นคนละคน

“ฮะฮ้า นึกว่าใครที่ไหน” เสียงลุงแบนกล่าวขึ้น แต่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ

แลและเจ้าแห้วตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน ทุกคนจำได้ว่าเสียงนี้เป็นเสียงของลุงเซย “อ้ายหม่าพลหลานข้า

อ้ายหมากกร อ้ายหม่าหงวน อ้ายหม่าหมอ อ้ายหม่าแห้ว แล้วก็เจ้าคุณปัจจนึกฯ น้องชายกบาลแห่งของข้า

ยังงี้.....สบายกันดีหรือ ฮะ ฮะ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิ้มให้คนทรง

“สบายดีพี่เซย ถึงแม้ว่าพี่เซยตายไปนานแล้ว ฉันทับลูกหลานก็ยังมีถึงพี่เซยเสมอ

ยินดีมากที่ทราบว่าพี่เซยได้เป็นเจ้าพ่อที่โกกรพระนี่”

คนทรงหัวเราะเสียงกังวาน เสียงหัวเรานั้นก็คือเสียงของลุงเซยอีกนั่นแหละ

“ผมไม่เคยมีบาปกรรมกับใคร ตายมาอยู่เมืองผีจึงได้เป็นเจ้า เดียวนี้ผมสบายมากเจ้าคุณ”

กิมหงวนกล่าวถามขึ้นทันที

“คุณลุงอยู่สวรรค์หรือนรกแน่ครับ ช่วยบอกพวกเราหน่อยเถอะครับ”

คนทรงสะดุ้งโหยง

“ไม่ใช่สวรรค์แล้วก็ไม่ใช่นรก ข้ายังอยู่ร่วมโลกกับพวกเอ็ง แต่ข้าเป็นผีพวกเอ็งจึงไม่มีโอกาสเห็นตัวข้า

ยังงี้วะอ้ายหม่าหงวน เอ็งยังซึกเบ็งค์เล่นอยู่อีกหรือเปล่า ฮะ ฮะ ข้าเคยเล่าเรื่องของเอ็งให้ยมบาลท่านฟัง

ท่านหัวเราะงอหายไปเลย ท่านบอกว่าคนอย่างเอ็งคงไม่เต็มเต็งแน่ ๆ”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“เมื่อไรคุณลุงจะได้ไปเกิดเสียทีครับ ตายมาหลายปีแล้ว”

คนทรงลืมนตาโพลง

“อ้ายหมา การเกิดคือความทุกข์ เกิดเป็นคนมีแต่เรื่องยุ่งยากสู้เป็นผีอย่างข้าไม่ได้
ในปรโลกข้าสบายดี ผ่าผ่านไม่ต้องนุ่งก็ได้ นึกอยากจะทำตัวเล่นหรือแปลงตัวเป็นอะไรก็ได้
ข้าवलอาหารไม่เดือดร้อน มีกินไม่มีกินไม่กิน เป็นมนุษย์แสนจะลำบาก
ถึงแม้จะร่ำรวยมีเงินเป็นล้านอย่างเริงก็ต้องเหน็ดเหนื่อย”

พล พัทธาภรณ์ ยกมือไหว้คนทรงแล้วถามว่า

“คุณลุงครับ ผมอยากจะทำบวชว่าคุณพ่อผมที่ป่วยเป็นโรคเบาหวานเรื้อรัง ท่านจะเป็นยังไงบ้างครับ
ผมรู้สึกว่าเป็นคุณพ่อทวดโทรมลงบ้าง”

เจ้าพ่อเซยหน้าเศร้าทันที

“พ่อของเริงหรืออ้ายหมา ลุงคิดว่าอย่างมากที่สุดก็อยู่ได้เพียงปีหน้าเท่านั้น ความจริงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ
พ่อของเริง ซึ่งเป็นน้องชายของข้าก็มีอายุมากแล้ว คนปุ่นนี้ยอมเปรียบเหมือนไม้ใกล้ฝั่ง
ถึงเขาล้มหายตายจากไปเริงก็ไม่น่าจะเสียใจ”

ดร. ดิเรก พุดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คุณลุงครับ ผมอยากไปเที่ยวเมืองนรกบ้าง คุณลุงช่วยพาผมไปทัศนจรเมืองนรกหน่อยได้ไหมครับ
ผมอยาก رؤ้อายากเห็น เพื่อประโยชน์ในวิชาวิทยาศาสตร์”

เจ้าพ่อเซยอ้าปากหวิวแล้วหัวเราะ

“อ้ายหมาหมอ ขณะนี้เจ้ายังไม่ได้หรรอก

แต่ว่าวันหนึ่งข้างหน้าเจ้าต้องมีโอกาสได้ไปเที่ยวเมืองนรกอย่างแน่นอน ทุกคนก็จะได้ไปเที่ยวด้วยกันทั้งนั้น
ข้าเองตอนที่ข้าตายข้าได้ไปอยู่เมืองนรกเกือบปี มีบาปกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้าก็ไปใช้กรรมที่ทำไว้จนหมดสิ้น
พวกเริงทุกคนจงจำไว้วันรอกนะมีแน่ ๆ มีทั้งในมนุษย์โลกและปรโลก นรกในมนุษย์โลกก็คือคุกตารานั้นเอง”

นิกรยิ้มให้เจ้าพ่อเซยแล้วถามว่า

“คุณลุงเคยพบคุณพ่อของผม กับเตี้ยอ้ายหงวนบ้างหรือเปล่าครับ”

เจ้าพ่อเซยนิ่งคิด

“เจ้าคุณวิจิตรฯ พ่อของเริงนะหรือ ขณะนี้ไปเป็นเจ้าพ่ออยู่ที่เขาถนนธงไชย ว่าง ๆ

เริงไปหาท่านบ้างซี เขาถนนธงไชยนะกันเขตแดนเมืองไทยกับพม่า”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่เอาละครับท่านอยู่ไกลเหลือเกิน

เมื่อท่านไม่ได้ตกรอกผมก็ไม่มีความเป็นอะไรที่จะต้องห่วงใยท่าน”

อาเสี้ยทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ แล้วพุดเสริมขึ้นทันที

“แล้วเตี้ยผมล่ะครับ”

เจ้าพ่อเซยยิ้มเล็กน้อย

“อ้ายหมาหงวน เริงอย่าเสียใจถ้าข้าจะบอกเริงว่า เตี้ยของเริงกำลังรับโทษทัณฑ์อยู่ที่เมืองนรก
ความผิดของเขาก็ไม่มากมายอะไรหรอกนอกจากสูบฝิ่น”

กิมหงวนสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ผมนึกอะไรไม่ผิด เมื่อเตี้ยยังมีชีวิตอยู่ผมเคยห้ามปรามขอร้องแถมมอ ให้เลิกสูบฝิ่นแกก็ไม่เชื่อ
ตามธรรมชาติที่ดีเขาต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนของลูก เตี้ยผมแกไม่ยอมเชื่อผมเลย

มีหน้าซ้ำยังชนพี่ชายของแกไปสูบฝุ่นด้วยกัน สองคนพี่น้องนอนขงอยู่ที่โรงพยาบาลบ้านหม้อ
แล้วยังงั้นทำไมจะไม่ตกนรกล่ะครับ เคราะห์ดีนะที่เดียวกับอาแป๊ะซึ่งตายไปเสียก่อน ที่รัฐบาลเขาห้ามสูบฝุ่น
มายังคงแดงอึกอักไปตามกัน ไปกว่าจะตาย แล้วอาแป๊ะของผมน่ะครับคุณลุง
คงอยู่กับเตี้ยที่เมืองนรกซีครับ”

เจ้าพ่อเซยพยักหน้า

“ถูกแล้ว แต่ไม่ลำบากยากเย็นอะไรหรอก ข้าฝากฝังยมบาลท่านไว้แล้ว
และเตี้ยเอ็งกับลุงของเอ็งก็ร่ำรวย ได้ข่าวว่าให้เงินเดือนยมบาลเดือนหนึ่งตั้งสองหมื่น
มีชีวิตอยู่ที่เมืองนรกอย่างสุขสบาย ฝุ่นก็มีสูบเหลือเฟือ เพราะที่นรกเขาไม่ห้ามสูบฝุ่น
มันเป็นเมืองนรกจึงมีอบายมุขทุกอย่างให้สมกับที่เป็นเมืองนรก”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าหนุ่มใหญ่หรือทิดมีเห็นเป็นโอกาสอันเหมาะ
ก็คลานเข้าไปกราบแทบเท้าคนทรงแล้วกล่าวว่า

“เจ้าพ่อครับ ผมอยากจะรบกวนเจ้าพ่อบ้าง”

“เออ ว่ายังงัยอ้ายมี มึงก็คงไม่ถามอะไรนอกจากเรื่องนังมะลิของมึงไซ้ใหม่ล่ะ”
ทิดมียิ้มแห้ง ๆ

“ถูกแล้วครับ ผมอยากจะถามเจ้าพ่อว่า ผมกับมะลิจะได้อยู่ร่วมชีวิต
ร่วมทุกข์สุขกันไปจนวันตายไหมครับ”

เจ้าพ่อเซยนิ่งซึ้งไปนาน คนทรงหรือเจ้าพ่อหลับตานิ่งเฉยเหมือนกับจะมองดูอนาคตด้วยญาณวิถึ
สักครู่หนึ่งเจ้าพ่อเซยก็ลืมตาขึ้น แล้วกล่าวกับทิดมีด้วยเสียงหนัก ๆ

“อ้ายทิด พรหมลิขิตนั้นเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้นหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้”

ข้าคิดว่าเอ็งคงจะเสียใจมากถ้าข้าจะบอกเอ็งตามตรง เอ็งกล้าพอที่จะฟังไหมล่ะอ้ายทิด”

ทิดมีใจหาบวบ

“กล้าครับเจ้าพ่อ เจ้าพ่อโปรดบอกผมเถอะครับ

ความรักระหว่างผมกับมะลิจะมีอุปสรรคขัดขวางหรือครับ หรือว่าผู้ใหญ่มึงจะเปลี่ยนความคิด
ไม่ยอมให้มะลิหมั้นหรือแต่งงานกับผมตามที่ตกลงกัน ถ้าเป็นเช่นนั้นละก็ ผู้ใหญ่มึงกับผมต้องเป็นศัตรูกันแน่”

“อ้ายหลานชาย” เจ้าพ่อพูดเสียงหนัก ๆ “อุปสรรคของเอ็งไม่ได้เกิดขึ้นจากฝ่ายผู้หญิง

แต่เกิดจากคู่แข่งของมึง อย่าลืมนะอิมะลิคนนี้นั้นมีแควนอยู่ด้วยกันหลายคน

เมื่อมึงมีโอกาสดีกว่ามันก็ต้องอิจจาธิษษามึง แต่กูเป็นเจ้า อย่าให้กูพูดอะไรมากกว่านี้เลย

จำไว้ก็แล้วกันว่าในชั่วโงงนี้มึงจะได้รับข่าวร้าย จากสาวรักของมึง กูขอบอกมึงตามตรงว่า

มึงกับนางมะลิไม่มีหวังอยู่ร่วมกันหรืออ้ายมีเอ๊ย แล้วเหตุการณ์จะบอกให้มึงรู้เอง

มึงจะได้รับความเสียใจอย่างยิ่งเพราะนางผู้หญิงคนนี้ แต่ชาวโกหกพระเจ้าจะเห็นใจมึงและสงสารมึง”

ทิดมีหน้าซีดเผือด เขายกมือไหว้เจ้าพ่อเซยประหลก ๆ

“เจ้าพ่อครับ เจ้าพ่อกรุณาช่วยผม ช่วยปิดเป่าให้ร้ายกลายเป็นดีได้ไหมครับ”

เจ้าพ่อเซยสั่นศีรษะ

“ข้าบอกเอ็งแล้วอ้ายทิด ไม่มีใครที่จะฝืนพรหมลิขิตได้ ทุกคนต้องเป็นไปตามโชคชะตาหรือกรรมเวร”

ทิดมีทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าพ่อช่วยบอกผมตรงๆเถอะครับว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ผมหรือคนรักของผม”

เจ้าพ่อเซียงตริกตรอง ในที่สุดก็ตัดสินใจบอกทิดมี

“อ้ายทิด เอ็งรีบไปที่บ้านผู้ใหญ่มิ่งเดี๋ยวนี้ แล้วเอ็งก็จะรู้ว่านังมะลิของเอ็ง

ถูกย้ายผันกับพรรคพวกของมันหลุดเขาไปจากบ้านเมื่อคืนเอง”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ สะดุ้งเฮือกไปตามกัน

“จริง ๆ หรือครับพี่เซียง” ท่านเจ้าคุณกล่าวถามอย่างร้อนรน “พี่เซียงรู้ได้อย่างไรครับ”

เจ้าพ่อเซียงหัวเราะเสียงกังวาน

“ผมเป็นผีเจ้าคุณ ธรรมดาผีทั้งหลายย่อมมีฤทธิ์พิศดารพิศ

โดยเฉพาะผีเจ้าด้วยแล้วก็ต้องมีญาณวิเศษ ผมอยู่ที่นี้แต่ผมก็สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ทั้งที่มันเกิดขึ้นแล้วและยังไม่เกิดขึ้น”

กิมหงวนกล่าวปลอบใจทิดมีเบา ๆ

“ใจเย็น ๆ น้าทิดมี คุณลุงแกอาจจะยกเมฆหรือพูดเล่นสนุก ๆ ก็ได้”

เจ้าพ่อเซียงเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ข้าพุดจริง ๆ ไม่ได้พูดเล่น เมื่อไม่เชื่อก็ก้าวไป”

ทิดมีอกใจเดินระทึก เต็มไปด้วยความห่วงใยสาวรักของเขา

เขาก็มลกราบเจ้าพ่อเซียงแล้วถามระลึะระลัก

“เจ้าพ่อครับ อ้ายผันมันหลุดมะลิของผมไปทางไหนครับ”

“ออกไปทางทุ่งหลังหมู่บ้าน และคงจะเข้าป่า ข้าจะไม่แนะนำไปฆาตมันหรืออ้ายทิด

เอ็งจะจัดการอย่างไร จะคิดอ่านแก้ไขอย่างไรก็เป็นเรื่องของเอ็ง”

แล้วคนทรงหรือลุงแบนก็หงายหลังตั้งชักพราด ๆ เหมือนตอนเจ้าเข้า

สักครู่หนึ่งชายชราก็นอนลิ้มตาดิ่งเฉย แสดงว่าเจ้าพ่อเซียงออกไปจากร่างของแกแล้ว

เจ้าหนุ่มใหญ่แผ่นพรวดลุกขึ้นยืนเดินออกไปจากห้องหัวเรืออย่างร้อนรน

เพื่อรีบไปบ้านผู้ใหญ่มิ่งบิดาสาวรักของเขา ดร. ดิเรกกับพลช่วยกันประคองคนทรงให้ลุกขึ้น

ลุงแบนมีท่าทางงง ๆ พอสบตาของท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ท่านเจ้าคุณก็กล่าวว่า

“เจ้าไปแล้วพี่แบน ไปเดี๋ยวนี้เอง”

“หรือครับ เอ๊ะ วันนี้ทำไมถึงไปเร็วนักล่ะครับ ทุกที่ท่านเข้าทรงผมอย่างน้อยชั่วโหม่งครึ่งถึงออก”

นายแพทย์หนุ่มพุดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ท่านจะรีบไปเฝ้าพระอิศวรกระมัง”

“นั่นนะซีครับ อาจเป็นไปได้ แล้วนี่ทิดมีมันไปไหนเสียล่ะครับ”

พลเยี่ยมให้คนทรงแล้วกล่าวว่า

“เจ้าพ่อท่านบอกว่าแม่มะลิคนรักของทิดมี ถูกเจ้าผันกับกับพรรคพวกหลุดเขาตัวไปเมื่อคืนนี้ พอรู้เข้าทิดมีก็รีบไปจากนี้ ตอนที่เจ้าพ่อออกจากร่างลุง”

ลุงแบนหน้าตื่น

“อ้ายผันหลุดอิมะลิ...อ้ายนี่อาละวาดอีกแล้ว อ้ายผันเคยเป็นนักเลงอันธพาลครับ

แต่ตอนทางราชการเขากวาดล้างนักเลง พ่อมันพาไปหาหานายอำเภอ รับรองกับนายอำเภอว่า

อ้ายผันเป็นคนดี เลิกเกาะกระราน เลิกกินเหล้าเมายาแล้ว

นายอำเภอท่านบอกว่าเมื่อรับรองว่าเป็นคนดีท่านก็ไม่จับ

แต่ถ้ามีเรื่องทะเลาะวิวาทหรือข่มเหงรังแกใครท่านจะต้องจับแน่นอน

เพราะสมัยนี้คนที่เข้านักเลงจะมาลยอนวลอยู่นอกคุกไม่ได้ ต้องอยู่ในคุก เอ ถ้ามันจะยุ่งกันใหญ่ละครับ

อ้ายมีมันก็มีพรรคพวกอยู่ไม่ใช่น้อย อาจจะทำให้เกิดศึกนองเลือดก็ได้”

ดร. ดิเรกสนใจในเรื่องการเข้าทรงมากกว่าเรื่องอื่น เขากล่าวถามชายชราว่า

“ลุงครับ ผมสนใจในเรื่องวิญญาณและการเข้าทรงมาก

พรุ่งนี้กลางวันผมอยากจะให้คุณลุงเข้าทรงเจ้าพ่อเซยอีกจะขัดข้องไหมครับ”

“อ้อ, ได้ซีครับคุณหมอ ผมคิดว่าคุณหมอเป็นคนทันสมัย คงไม่มีใครเลื่อมใสเท่าใดนัก ไซ้ไหมครับ”

นายแพทย์หนุ่มสารภาพตามตรง

“อ้อไร ผมจะเชื่อก็ต่อเจ้าพ่อแสดงอิทธิฤทธิ์หรือปาฏิหาริย์ให้ผมเห็น

อย่างน้อยก็ต้องมีการอมถ่านไฟร้อน ๆ เขามีดเขื่อนลั่นให้ขาด

หรือทำในสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาทำแล้วจะเกิดอันตราย”

ลุงแบนหัวเราะ

“ตกลงครับ พรุ่งนี้ผมจะเข้าทรงเจ้าพ่อและแสดงปาฏิหาริย์ให้คุณ เป็นต้นว่า

เขามีดโกนเขื่อนลูกกระเดือก ให้คุณหมอและพวกคุณ ๆ เอาดาบฟันผม จะได้ว่าเจ้าพ่อเข้าทรงผมจริง ๆ

ไม่ใช่แกล้งทำ เจ้าพ่อท่านเคยแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ใคร ๆ ดูมามากต่อมากแล้วครับ แต่เมื่อท่านออกจากตัวผม ผมไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างสนทนากับชายชราในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์

และอิทธิฤทธิ์ของเจ้าพ่อเซยอีกมากมาย ลุงแบนรับรองว่าพรุ่งนี้ก่อนเพลจะมาที่เรือ “นางนวล”

เพื่อเข้าทรงเจ้าพ่ออีกครั้งหนึ่ง แล้วชายชราที่ลากลับบ้าน อาเสี้ยกิมหงวนยัดเยียดให้เงินค่าป่วยการไป ๓๐๐ บาท ซึ่งในตอนแรกลุงแบนปฏิเสธอย่างแข็งแรง แต่เมื่อถูกขะยั้นคะยอหนักเข้าแกก็ยอมรับ

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง ขณะที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ขึ้นจากเรือ “นางนวล”

ไปสนทนากับพวกชาวบ้านโกรกพระด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต ทิดมีเจ้าหนุ่มใหญ่ก็บุกเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย

ใบหน้าของทิดมีเคร่งเครียด นัยน์ตาวาวโรจน์ผิปรกติ ทำทางของเขาบอกให้รู้ว่า

เขาได้รับความโกรธแค้นความเจ็บช้ำน้ำใจเหลือที่จะกล่าว

“ว่ายังไงทิดมี” พลกล่าถามทันที

ทิดมียิ้มแค้น ๆ

“เจ้าพ่อพูดไม่ผิดเลยครับ” เขาพูดเสียงหนัก ๆ “พอผมไปที่บ้านผู้ใหญ่มีง ท่านผู้ใหญ่ก็บอกผมว่า

อ้ายผันกับพรรคพวกห้าหกคน จดมะลิไปจากบ้านอย่างอุกอาจ แล้วท่านผู้ใหญ่ก็ชวนผมไปหานายอำเภอ แจ้งเรื่องราวให้ท่านทราบ เสร็จแล้วผมก็รีบมาบอกท่านปลัดอีกคน”

กิมหงวนกล่าวถามทิดมีอย่างสนใจ

“แล้วนายอำเภอเขาว่ายังไง”

ทิดมียิ้มแค้น ๆ

“นายอำเภอท่านก็รับแจ้งความนะซีครับ

ท่านชวนผู้บังคับหมวดและตำรวจสามสี่คนติดตามย้ายผันแล้ว ท่านบอกว่าย้ายผันมันอุกอาจมาก ทำราวกับว่าบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแป่ ท่านจะพยายามล่าตัวย้ายผันกับพรรคพวกให้ได้ในคืนวันนี้”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“มะลิของแกคงยับเยินแน่ ถึงได้ตัวกลับมาก็เสียไปแล้ว”

ทิดมีซบกรมกรอด

“ถ้ามันข่มเหงมะลิ ย้ายผันกับผมก็ต้องตายจากกันไปข้างหนึ่ง ผมกลับมานี้ก็เพื่อจะมาบอกคุณว่า ผมจะไปตามย้ายผันครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ไม่เห็นด้วย ท่านกล่าวคัดค้านทันที

“อย่าว่าวามทิดมี ปล่อยให้เป็นเรื่องของตำรวจ และพนักงานฝ่ายปกครองเขาเถอะ ถ้าแกไปตามย้ายผันและบังเอิญพบกันเข้า ก็ต้องต่อสู้กันแน่นอน”

“ผมจะเอาปืนไปด้วยครับ เจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณสันศิริชะ

“ใจเย็น ๆ ทิดมี แก่ซ่าเขาตายแกต้องมีความผิดตามกฎหมาย เชื้อฉันทเถอะ อย่างไม่เสียนายอำเภอเขาก็ต้องตามจับย้ายผันได้ และมันจะต้องติดคุกตรงตามความผิดของมัน”

ดร. ดิเรกกล่าวสนับสนุนพ่อตาของเขา

“ออไว้ คุณพ่อพูดด้วยเหตุผลน่าฟัง สำหรับมะลิคนรักของแกนั้น คงจะยับเยินแน่ ๆ มันพาไปในเวลาค่าคืนเช่นนี้ และพรรคพวกมันตั้งหลายคน หลอนคงรักษาตัวไว้ไม่ได้ อย่างไม่ก็ตามย้ายผันจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย สมัยนี้ไม่มีใครที่ทำความผิดแล้วหลบหนีคดีอาญาไปได้ หนีไปอยู่ที่ไหนก็ไม่พ้นมือเจ้าพนักงาน”

ทิดมีทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขามองดูหน้าสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วกล่าวว่า

“ผมเจ็บใจย้ายผันเหลือเกินครับ มีคนบอกผมว่าย้ายผันได้ประกาศตัวเป็นเสือแล้ว มันจะพาพรรคพวกของมันหนีเข้าป่า เอามะลิไปเป็นเมียมัน และมันจะไม่กลับมาโกรกพระอีก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามทิดมีอย่างเป็นทางการ

“พ่อแม่มันอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือ”

“ครับ พ่อย้ายผันชื่อลุงเกลี้ยงครับ ผมรู้จักดี”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายน

“ชื่อน่าเตะเหลือเกิน ชื่ออื่น ๆ ที่เพราะ ๆ ถมไปไม่ชื่อ เสือกชื่อเกลี้ยง”

สี่สหายกับเจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน พล

พัชรภรณ์ยกมือขวาตบปากทิดมีแล้วกล่าวปลอบใจเขา

“ทิดมี อย่าเพิ่งคิดติดตามย้ายผันเลยน้องชาย ไปนอนพักผ่อนเสียเถอะ

ถ้าหากว่านายอำเภอตามหาย้ายผันไม่พบ พวกเราจะร่วมมือกับแกติดตามหาตัวย้ายผันให้ได้ เราต้องช่วยแกแน่นอน”

ทิดมีมองดูพลอย่างซาบซึ้งใจแล้วยกมือไหว้เขา

“ขอบคุณครับ ผมจะไม่ลืมความกรุณาของพวกเจ้านายเลย”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ต่างซักถามรายละเอียดในเรื่องนี้
เจ้าหนูมใหญ่ก็เล่าให้ฟังเท่าที่เขาทราบจากผู้ใหญ่บ้านมิ่ง
ทิดมีสนทนากับสี่สหายสักครู่ก็ลากลับบ้านไปบ้านเขาในท่าที่กลุ่มใจ เต็มไปด้วยความเป็นห่วงคนรัก

**ฝัน เจ้าหนูมอันธพาล ได้จุดลูกสาวคนเล็กของผู้ใหญ่มิ่งไปจากบ้านอย่างองอาจ
และประกาศตนเป็นเสือ ได้กลายเป็นอาชญากรชั้นเสือร้ายไปจริง ๆ แล้ว
ในพฤติกรรมที่ทำให้ชาวโกรกพระสั่นสะเทือนไปตามกัน**

ฝันกับเพื่อนร่วมใจ ๕ คน พามะลิออกนอกทุ่งตัดตรงไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ครั้นในราว ๒๒.๐๐ น.
เศษ นายยงยุทธ ทิพย์เนตร นายอำเภอโกรกพระพร้อมด้วย ร.ต.ต. เือบ แสงสีฟ้า
กับตำรวจภูธรนอกเครื่องแบบอีก ๓ นาย ได้ติดตามไปที่หมู่บ้านนั้น
ฝันกับพรรคพวกใช้อาวุธปืนลูกซองและปืนพกยิงเจ้าพนักงานก่อน จึงเกิดยิงกันขึ้นอย่างดุเดือด
นายยงยุทธถูกยิงตายคาที่ ส่วนร.ต.ต.เือบ ถูกกระสุนปืนบาดเจ็บสาหัส
เจ้าฝันพามะลิกับพรรคพวกหลบหนีต่อไป ตำรวจภูธรทั้งสามคนช่วยกันนำ ร.ต.ต. เือบ
ผู้บังคับหมวดของเขากลับมาโกรกพระ ส่วนศพนายอำเภอคงทิ้งไว้ที่หมู่บ้านนั้นก่อน

ข่าวแพร่ไปทั่วโกรกพระอย่างรวดเร็ว ลูกชายของนายเกลี้ยงกลายเป็นเสือร้ายไปแล้ว
ปลัดอำเภอกับผู้บังคับกองตำรวจ ได้พาเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจติดตามล่าเสือฝันทันที
แยกย้ายกันเป็นพวก ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานตั้งใจจะจับตายเสือฝัน มากกว่าจับเป็น
เพราะการฆ่านายอำเภอและยิงผู้บังคับหมวดตำรวจภูธรบาดเจ็บสาหัสนั้น เป็นการกระทำที่อุกอาจยิ่ง

ตอนสายวันนั้นเอง ทิดมีได้มาหาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และคณะพรรคสี่สหายที่เรือ “นางนวล”
ทิดมีแต่งกายแบบเจ้าหนูมลูกทุ่ง เสื้อกางเกงชุดสีดำ เสื้อคล้ายเสื้อกุยเฮง กางเกงขายาวแคঁห้วยเข้า
มีผ้าขาวม้าคาดเอวหนึ่งผืน ได้ผ้าขาวม้าเหน็บปืนพกแลเห็นด้ามปืนโผล่ออกมาเล็กน้อย
ไหล่ซ้ายของเขาสะพายดาบหนึ่งเล่ม ซึ่งเป็นดาบคู่มือของเขา

“พวกเจ้านายคงทราบเรื่องนายอำเภอถูกอ้ายฝันมันยิงตายแล้วนะครับ”
ทิดมีก็กล่าวกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉินึกฯ อย่างนอบน้อม

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พยักหน้ารับทราบ
“รู้แล้ว คนของแกจัดอาหารเข้ามาให้เรา ได้เล่าเรื่องนี้ให้เราฟัง
และพวกชาวบ้านอีกหลายคนก็นำข่าวนี้มาบอก”

ทิดมีว่า “อ้ายฝันมันได้เป็นเสือสมใจมันแล้วครับ ขณะนี้ผู้บังคับกองกับท่านปลัด
กำลังติดตามจับอ้ายฝันกับพรรคพวก แต่ผมคิดว่า เมื่อมันหลบเข้าป่าบริเวณเขาหลวง
การจับกุมอ้ายฝันก็คงจะยากมาก อ้า..ผมมานี้ก็เพื่อมาราบลาพวดเจ้านายครับ ผมจะไปตามอ้ายฝัน
จนกว่าผมจะฆ่ามันได้ผมจึงจะกลับมาโกรกพระ เจ้านายไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ”

พลยิ้มให้ทิดมีแล้วกล่าวขึ้นทันที
“พวกเราจะไปกับแกด้วยทิดมี”
เจ้าหนูมใหญ่ลืมหูลิงตาโพล่ง
“เจ้านายพูดจริง ๆ หรือครับนี่”

“ถูกแล้ว เรากำลังปรึกษากันอยู่ที่เดียว ฉันได้รับปากกับแกเมื่อคืนนี้แล้วว่า ถ้านายอำเภอติดตามอ้ายฉันไม่เป็นผล พวกเราก็นัดจะไปกับแกเพื่อตามสังหารอ้ายฉัน”

ทิดมีซาบซึ่งใจเหลือที่จะกล่าว

“ผมปลื้มใจเหลือเกินครับ ถ้าเจ้านายไปด้วยอ้ายฉันต้องเสร็จผมแน่ ผมพอจะรู้ดีครับว่ามันหลบหนีไปทางไหน”

พลมอดดูคณะพรรคของเขา

“เตรียมตัวไว้ยกพวกเรา ไปกับทิดมีเถอะ” แล้วเขาก็กล่าวถามท่านเจ้าคุณปัจจุบันฯ
“คุณอาไปด้วยไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“พวกแกไปกันหมด อาอยู่เรือคนเดียวก็เหงาแยะ ไปซื้อไปด้วย”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานผมไปด้วยนะครับ”

พลไม่สนใจกับเจ้าแห้ว เขากล่าวกับทิดมีว่า

“ขอเวลาให้พวกเราแต่งตัวสัก ๑๐ นาทีเถอะนะทิดมี นั่งฟังวิทยุไปพลาง ๆ ซึ่ หรือจะเปิดแผ่นเสียงฟังเพลงร็อคเล่นบ้างก็ตามใจ”

ทิดมีกับสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้ว ได้ขึ้นจากเรือ “นางนวล” ในเวลาประมาณ ๙.๐๐ น. เศษ คณะพรรคสี่สหายแต่งกายแบบนักกีฬา สะพายปืนเล็กยาวคนละกระบอก เจ้าหนุ่มใหญ่ผู้ได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจจากเจ้าผ้นคู่อริ พาคณะพรรคสี่สหายซึ่งเปรียบเหมือนกับเจ้านายของเขา ผ่านหมู่บ้าน ผ่านโรงสีและลัดออกนอกทุ่งหลังบ้าน มุ่งตรงไปยังขุนเขาใหญ่ ที่มองเห็นเบื้องหน้าโน้น

การติดตามค้นหาสาวรักของทิดมีไม่เป็นผล เจ้าหนุ่มใหญ่พาคณะสี่สหาย ไปยังตำบลต่าง ๆ ในท้องที่อำเภอโกรกพระถึง ๔ ตำบล ซึ่งเขาเข้าใจว่าเจ้าผ้นคงจะพามะลิมาหลบซ่อนอยู่ ในตำบลใดตำบลหนึ่ง แต่แล้วก็คว้าน้ำเหลว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันฯ และเจ้าแห้ว บ่นว่าเมื่อยขาไปตามกัน

หลังจากแวะรับประทานอาหารกลางวัน ที่ตลาดเล็กของหมู่บ้านหนองปลาไหลในตอนเที่ยง ทิดมีก็พาคณะพรรคสี่สหายออกเดินทางต่อไป ซึ่งคราวนี้เป็นการติดตามอย่างคาดคะเนหรือเดาสุ่ม

“ไปให้ถึงปากน้ำโพก็แล้วกันนะครับ อีกในราว ๕ กิโลเมตรก็ถึงตัวจังหวัดแล้ว และเลยจากตัวจังหวัดอีกสองสามกิโลก็ถึงตลาดปากน้ำโพ ขากลับเราเช่าเรือหางยาวกลับโกรกพระ” ทิดมีกล่าวกับคณะพรรคสี่สหาย ขณะที่ทุกคนกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ในศาลาร้างริมป่าละเมาะแห่งหนึ่ง

ท่านเจ้าคุณกล่าวกับทิดมีว่า

“แกมันใจหรือว่า อ้ายผ้นกับพรรคพวกของมันจะพามะลิไปปากน้ำโพ”

ทิดมียิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มันใจหรอกขอรับเจ้าคุณ แต่ผมรู้ว่าอ้ายผ้นมีพรรคพวกอยู่ปากน้ำโพหลายคน”

“ถ้าไม่แน่ใจก็อย่าไปตามเลย เสียเวลาเปล่า ๆ ปล่อยให้เป็นเรื่องของตำรวจและอำเภอเถอะ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีทิดมี ฉันนะเมื่อยขาจนแทบจะหลุดแล้ว บุกทุ่งนา เข้าป่าออกจากป่า ผ่านทุ่งนา แล้วก็เข้าป่า ทะลุป่าออกนอกทุ่งอีก ไม่รู้ว่าที่ทุ่งแล้ว ถ้าจะตามไปปากน้ำโพ

ก็กลับไปที่เราเราไปดีกว่าสะดวกสบายดี อ้ายเดินย่ำต๊อกกันทั้งวันยังงี้ฉันไม่ชอบหรือกบอกรตรง ๆ
ถ้านั่งรถนั่งเรือแล้วถึงไหนถึงกัน”

ทันใดนั่นเอง อาเสี้ยกิมหงวนซึ่งกำลังนั่งขัดสมาธิพิงเสาศาลา ได้มีอาการชักกระตุก
ปากเบี้ยวปากบูดผิดปกติ ดร. ดิเรกเห็นแลเห็นเข้าก็ใจหาย

“เฮ้...ยูเป็นอะไรไปอ้ายหงวน”

อาเสี้ยหลับตาพริ้มเม้มปากแน่น ใบหน้าแดงกล้า ขาทั้งสองข้างสั่นพับ ๆ มือทั้งสองกำแน่น
ทิดมีตักใจนัยน์ตาเหลือก

“ไอ้ย...เจ้าพ่อ... เจ้าพ่อเซยเข้าทรงอาเสี้ยแล้วครับ” แล้วเขาก็ก้มลงกราบ
แสดงความเคารพนับถืออย่างสูง “เจ้าพ่อ...เจ้าพ่อครับ”

กิมหงวนค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พล, นิกร, ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ต่างยกมือไหว้ทันที
แล้วนิกรก็ยกมือตบขาเสี้ยหงวน

“พอแล้วครับเจ้าพ่อ หยุดสิ้นเสี้ยที่เถอะครับ คุณลุงติดตามพวกเรามาหรือครับ”

“เออหว่า” เสียงเสี้ยหงวนพูดเหมือนเสียงของลุงเซยเมื่อครั้งที่แกยังมีชีวิตอยู่
“ข้าเพิ่งมาจากศาลเดี๋ยวนี้เอง”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ทำไมคุณลุงตามเรามาทันล่ะครับ หรือว่ามาเครื่องบินไอพ่น”

“ชะ ชะ ข้าเป็นผีสงเวียอ้ายหมากร จากศาลโกรกพระมานี่ข้ามาลัดนิ้วมือเดียว
อย่างที่เขารเรียกว่าชั่วข้างกระดิกหูเท่านั้น” พูดจบก็หันมามองดูเจ้าคุณปัจฉินึกฯ แล้วหัวเราะว่า “โง่...เจ้าคุณ
อุตสาห์มากับเขาด้วย แดคมันร้อนเหงื่อหัวล้านไหลโซกไปเลย”

ท่านเจ้าคุณทำคอเย็น หันหน้ามากระซิบถามพล

“เจ้าพ่อเซยเข้าจริง ๆ หรืออ้ายหงวนมันแก้งทำวะ”

พลกระซิบตอบ

“จริงครับ เสียงเหมือนคุณลุงผมมาก พูดเหนือ ๆ อย่างนี้แหละครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยกมือไหว้กิมหงวนอย่างนอบน้อม

“พี่เซย พี่รู้เรื่องอ้ายผันฉุดนั่งมะลิไปแล้วไม่ใช่หรือ”

“อ้อ...ผมเป็นเจ้าพ่อนี่นะเจ้าคุณ เรื่องเกิดในท้องที่ผมทำไม่ผมจะไม่รู้”

“เจ้าพ่อ !” ทิดมีอุทานขึ้นดัง ๆ “เจ้าพ่อครับ กรุณาบอกผมหน่อยได้ไหมครับว่า
ขณะนี้อ้ายผันมันพาแควนผมไปอยู่ที่ไหน แล้วก็มะลิของผมถูกอ้ายผันมันรูกกล้าที่ดินหรือยังครับ”

เสี้ยหงวนหัวเราะลั่น ทำปากยาน ๆ เหมือนคนแก่

“อ้ายทิด ข้ารีบจรดลมากก็เพื่อบอกเอ็ง แต่ข้าไม่รู้จะบอกยังไงก็ต้องเข้าทรงอ้ายหมากิมหงวน
อาศัยปากมันพูด เอ็งไม่ต้องตกใจอ้ายทิด นั่งมะลิแควนของเอ็งยังไม่เสี้ยนเนื้อเสี้ยตัวให้อ้ายผันหรือ
อ้ายผันมันผ่านายอำเภอลแล้ว จิตใจมันก็หวาดหวั่นกลัวคุณตรง อ้ายเรื่องอย่างว่ามันเลยไม่ได้คิด”

ทิดมียิ้มออกมาได้

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าพ่อบอกลูกข้าหน่อยเถอะครับว่า อ้ายผันกับพรรคพวกมันอยู่ที่ไหน”

ขาทั้งสองข้างของกิมหงวนสั่นอีก

“โน่น... มันพานั่งมะลิของเอ็งไปซ่อนอยู่ที่กระท่อมร้างในป่าละเมาะ ระหว่างต้นตาลสองต้นนั่นแหละ ละเมาะนั่นติดต่อกับป่าใหญ่ รีบติดตามไปเถอะลูกหลานของข้าคงช่วยเอ็งเต็มที”

อาเสี้ยกิมหงวนหงายหลังตั้ง ดันตั้งตั้งโครมครามอยู่บนศาลาที่นั่นอยู่สักครู่ ก็นอนหลับตานิ่งเฉย เจ้าแห้วประนมมือลงกราบแทบเท้าอาเสี้ย แล้วพูดพ้ำพึมเบา ๆ

“เจ้าประคูน เจ้าพ่อกรุณาให้ลูกข้างถูกกินรวบงวดนี้สัก ๑๐๐ บาทเถอะครับ จะได้แก้จนสักที”

กิมหงวนค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก ดร. ดิเรกช่วยประคองให้ลุกขึ้นนั่ง อาเสี้ยทำท่าง ๆ

แล้วกล่าวถามนายแพทย์หนุ่ม

“กันเป็นลมไปหรือหมอ”

“โน... อยู่ไม่ได้เป็นลมหรือ แต่เจ้าพ่อลุงเซยของเราเข้ามาเข้าแก”

เสี้ยหงวนหน้าตื่น

“ฮ่า... จริงหรือหมอ”

“ออไว้” ดร. ดิเรกพูดเสียงหัวเราะ

ทิดมีว่า “เจ้าพ่อลุงเซยเข้ามาเข้าทรงอาเสี้ยจริง ๆ ครับ

ท่านบอกผมว่าอ้ายผันมันพาแควนของผมหลบหนีเข้าไปในป่าละเมาะทางต้นตาล ๒ ต้น

ข้างหน้าเรานั้นแหละครับ ซ่อนอยู่ในกระท่อมร้างกลางป่า”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“อ้อ ชอบกลเฮะ เมื่อกี้ฉันรู้สึกมีแรงไปชั่วขณะหนึ่ง เห็นจะเป็นตอนที่เจ้าพ่อเข้าทรงนั่นเอง”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวขึ้นว่า

“พี่เซยก็เฮี้ยนพอคู่ทีเดียว ที่แรกอันกว่าแกแกล้งทำเสี้ยอีก อย่าว่าไรเลยพวกเรารีบติดตามไปเถอะ ขึ้นซักซำมะลิของทิดมี คงจะเหลือแต่ก้าน อ้ายผันกำลังฟิตเหมือนลูกวัวหนุ่ม”

ทิดมีพูดโพล่งขึ้นทันที

“ไปเถอะครับ ผมจะไปตัดคออ้ายผัน ผมต้องเอาหัวอ้ายผันไปทอดพวกโกรกพระให้ได้

บัดนี้มันเป็นคนร้ายขั้นเสีย ผมขำมันตายคงไม่มีความผิดอะไร”

นิกรสนับสนุนเต็มที่

“เอาเลยทิดมี แก่ต้องกู้เกียรติลูกผู้ชายของแก อ้ายผันมันทำอย่างนี้มันดูหมิ่นเหยียดหยามแกมาก”

ทุกคนต่างพากันลงมาจากศาลาลงนั้น แล้วเดินรวมกลุ่มไปยังป่าละเมาะเบื้องหลังต้นตาล ๒ ต้น

ดร. ดิเรกถือโอกาสกระซิบอาเสี้ยกิมหงวนเบา ๆ

“ถามจริง ๆ เถอะวะอ้ายเสี้ย แก่แกล้งทำเป็นเจ้าเข้าหรือเปล่า”

อาเสี้ยสั่นศีรษะ

“กันไม่รู้ตัวเลยว่ากันเป็นอะไรไป ไม่ได้แกล้งทำหรือหมอ”

“โอ เป็นแปลกมาก ในเรื่องผีเข้าเจ้าทรงโอจะต้องพยายามศึกษาหาความรู้ให้ได้”

สักครู่หนึ่ง ทิดมีกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับเจ้าแห้วก็บุกเข้าไปในป่าละเมาะนั้น

ทุกคนต่างเริ่มระมัดระวังตัว เพราะรู้ว่าขณะนี้ทิดผันเป็นเสี้ยร้าย เขากับพรรคพวกของเขามีอาวุธปืน

ทิดมีกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ อย่างนอบน้อมว่า

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับเจ้าคุณ ผมจะเดินล่วงหน้าไปก่อน ถ้าผมพบกระท่อมหลังใดหลังหนึ่ง ผมจะรีบกลับมาบอก”

ท่านเจ้าคุณเห็นฟ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน แต่แกต้องระวังตัวให้มากทิดมี อ้ายผันมันเห็นแกก่อนมันต้องยิงแกทันที”

ทิดมียิ้มแค้น ๆ

“ไม่เป็นไรครับเจ้าคุณ ผมก็หนึ่งในโอรสพระเหมือนกัน เมื่อปีกลายนี้งานวัดกระบุงทะลุ ผมเคยถูกอ้ายหนุ่มแปลกหน้า ยิงผมด้วยคอกลทราควายในระยะเผาขน ต่อหน้าผู้คนที่กำลังก่อพระเจดีย์ทราย และกำลังดูยี่เกครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หน้าตื่น

“งั้นเรอะ แล้วเป็นยังไง”

“ก็ไม่เห็นเป็นยังไงนี่ครับ เจ็บ ๆ คัน ๆ เหมือนมดกัด หลวงพ่อกริ่งคลองตะเคียนของท่านช่วยคุ้มครองผมไว้ได้ อ้ายสัตว์นั้นวิ่งทางจุกตุดไปเลยครับ ผู้คนมันมากผมไล่กวัดไม่ทัน ตั้งแต่นั้นเขาก็รู้กันทั่วโอรสพระว่าผมเป็นยอด”

พลพูดเสริมขึ้นทันที

“ไหน ขอดูหลวงพ่อกิ่งคลองตะเคียน ของแกชิติดมี”

ทิดมีล้วงมือเข้าไปในกระเป่าเสื้อของเขา เพื่อจะหยิบห่อผ้าประเจียดและพระเครื่องกลางออกมา แต่แล้วเจ้าหนุ่มใหญ่ก็เหินวาบไปหมดทั้งตัว

“โธ๊ยโย่ แยะละครับ ผมลืมไว้ที่หน้ากระຈกที่บ้าน ตายแน่ มัวแต่รีบร้อนเลยลืมหลวงพ่อสาคัญเสียด้วย”

เจ้าแห้วถอดสร้อยเงินที่คล้องคอ ขนาดเกือบเท่าสายไซ้ออกมา สร้อยเงินเส้นนี้มีพระเครื่องกลางองค์ใหญ่ ๆ หลายองค์ บางองค์เป็นแผ่นใหญ่ บางองค์ก็ยาวตั้งคืบ เจ้าแห้วส่งสร้อยเงินของเขาให้ทิดมีแล้วกล่าวว่า

“เอาของฉันไปใช้ก่อนทิดมีฉันให้ขอยืม รับรองว่าหลวงพ่อของฉันเหล่านี้แน่ที่สุด สวมคอเข้าไปแล้วก็เหมือนกับเกราะกำบังหน้าอกแก่นั่นแหละ”

เจ้าหนุ่มใหญ่ยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ขอบใจมากแห้ว ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของนายแห้วเลย” พูดจบทิดมีก็เอื้อมมือรับสร้อยเงินกับพระเครื่องกลางจากเจ้าแห้ว ประนมมือไหว้พระเสียก่อนจึงยกสร้อยขึ้นสวมคอ

ทิดมีถือดาบคู่มือกระบี่มัน เดินล่วงหน้าไปก่อน สักครู่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้ว ติดตามไปห่าง ๆ บริเวณป่าละเมาะสงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงลมพัดและเสียงนกร้อง

ใน ๑๐ นาทีนั้นเอง ขณะที่พรรคสี่สหายกำลังชมนกชมไม้ เสียงปืนเล็กยาวนัดหนึ่งก็ดังขึ้นใกล้ ๆ ทุกคนหยุดชะงัก ปลอดภัยจากป่าเลื่อนลูกขึ้นลำทันที ทิดมีวิ่งกระหืดกระหอบมาหาคณะพรรคสี่สหาย ความจริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะยิงนี่ แต่หลวงพ่อกุ้ยของเจ้าแห้ว ดลจิตใจให้เขาวิ่งกลับมาเอง

“พบกระท่อมหลังนั้นแล้วครับ” ทิดมีพูดระล่ำระลัก “อยู่ใกล้ ๆ นี้เอง อ้ายผันมันยิงเฉียดหูผมไปนิดเดียวเท่านั้น เคาระหิดีที่ผมหลบเสียทันมาภัยก็ตายแล้ว พวกเจ้านายช่วยผมเถอะครับ ช่วยกันล้อมกระท่อม”

พลเยี่ยมให้ทิดมี

“ไป พาพวกเราเข้าไป ทำใจเย็น ๆ นำทิดมี อ้ายผันมีพรรคพวกเพียง ๓ คนเท่านั้น
ถึงมีปืนก็เป็นปืนแบบเก่า ผู้พวกเราไม่ได้ ถ้ามันไม่ยอมให้เราจับเป็น เราก็จะยิงมันทิ้งเสีย
เป็นการช่วยเหลือเจ้าพนักงานปราบผู้ร้ายสำคัญที่ฆ่านายอำเภอ และยิงตำรวจบาดเจ็บ”

ทิดมีถือดาบเดินนำหน้า มือซ้ายถือปืนพก เขาพาคณะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ
และเจ้าแห้วบุกเข้าไปสักครู่ ก็แลเห็นกระท่อมหลังหนึ่ง ปรากฏอยู่ข้างหน้า
พลสั่งให้พรรคพวกของเขาเข้าโอบล้อมกระท่อมทันที และสั่งให้ทุกคนระมัดระวัง
ด้วยเกรงว่าจะยิงถูกฝ่ายเดียวกันเข้า

ทันใดนั้นเอง เจ้าผันกับเพื่อนร่วมใจทั้งสามคน
ก็ใช้ปืนแก๊ปและคอกลทราควายยิงคณะพรรคสี่สหายทันที เสียงปืนดังกึกก้องทั่วบริเวณป่าละเมาะ พล นิกร
กิมหงวน ดร.ดิเรก เจ้าคุณปัจฉินึกฯ และเจ้าแห้วต่างวิ่งก้มตัวไปตามพุ่มไม้ใบบัง และหมอบลงยิงโต้ตอบ
แต่เป็นการยิงชุกมากกว่า

นิกรแสดงความกล้าหาญอย่างไม่น่าเชื่อ เขาถือปืนเล็กยาวของเขา วิ่งก้มตัว
ตรงเข้าไปทางหลังกระท่อมอย่างอาจหาญ ล้มตัวลงนอนราบริมกระท่อมแล้วล้วงกระเป๋ายาบ้าไม่ซีดไฟออกมา
ทำการวางเพลิงกระท่อมหลังนั้น

กิมหงวนร้องเอ็ดตะโรลั่น

“อย่า อ้ายกร ความผิดวางเพลิงระหว่างใช้กฎอัยการศึกประหารชีวิตนะโว้ย”

นิกรยิ้มเล็กน้อย ขณะที่เขากำลังจุดไม้ขีดเผาฝากระท่อมซึ่งทำด้วยหญ้าคา
ประตูลังกระท่อมได้ถูกเปิดออกโดยเจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งเป็นสมุนของเจ้าผัน
เจ้านั้นแลเห็นนิกรก็สะดุ้งสุดตัว แล้วยกคอกลทราควายขึ้นจะยิงนายจอมทะเล้น
แต่นิกรรีบตีตลกชนด้วยเท้าขวา ถูกปลายคางสมุนของเจ้าผันดังพลັอก เท่านั้นเอง
เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ก็หงายล้มลงนอนเหยียดยาว อยู่ข้างประตูกระท่อมนั่นเอง

ไฟลุกลามไหม้หญ้าคาแห้งอย่างรวดเร็ว นิกรถือปืนเล็กยาวล่าถอยออกไป
เสียงปืนในกระท่อมสงบเงียบลงแล้ว หญิงสาวคนหนึ่งวิ่งออกมาทางหน้ากระท่อม
หล่อนคือมะลิคนรักของทิดมีนั่นเอง หล่อนถูกปล่อยตัวก็เพราะเจ้าผันเห็นว่า ฐานะของเขากำลังคับขัน
เจ้าผันเข้าใจผิดคิดว่าคณะพรรคสี่สหายเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

มะลิสาวร่างอวบอืดวิ่งเข้าหาทิดมี แล้วร้องตะโกนเรียกเขาด้วยความดีใจ

“พี่ทิด พี่ทิดจ๋า”

ต่างคนต่างโหมเข้าออกกัน อันเป็นภาพที่น่าประทับใจยิ่ง ขณะนี้ไฟติดหลังคากระท่อมแล้ว
เจ้าผันกับพรรคพวกอีกสองคนวิ่งพล่านอยู่ในกระท่อม ถึงมีปืนก็ไม่กล้ายิง

“มะลิเอ๋ย อะไร ๆ ในตัวของเธอยังอยู่ครบถ้วนไม่ใช่หรือ” ทิดมีถามเสียงลั่น

“จ๊ะ ถึงจะถูกบุกรุกบ้างก็ไม่เสียหายอะไร”

พล พัชรภรณ์ ถือปืนเล็กยาวยืนกำบังตัวอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งทางด้านหลังกระท่อม
ตามเวลาที่กล่าวนี้ เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กับเจ้าแห้ว และ ดร.ดิเรกซึ่งยึดมั่นอยู่ทางหน้ากระท่อม

กำลังช่วยกันยิงกราดเข้าไปในกระท่อม เพื่อบังคับให้เจ้าผ้นกับพรรคพวกยอมจำนน

ส่วนพลกับนิกรและเสี่ยหวนกระจายกำลังอยู่ทางด้านหลัง

“อ้ายผ้น” พลร้องตะโกนลั่น “วางอาวุธและพาพรรคพวกของแกออกมาให้เราจับกุมเสียโดยดี”

กิมหวนป๋องปากร้องตะโกนบ้าง

“วันนี้ท่านข้าหลวงมาจับเองนะโว้ย ออกมาเสียดี ๆ”

ในนาที่นั่นเอง เจ้าผ้นก็เดินขุมมือออกจากกระท่อมหลังนั้น เพื่อนของเขาสองคนติดตามออกมาด้วย พลปราดออกมายกปืนเล็กยาวขึ้นประทับ ในท่าเตรียมยิง แล้วตะโกนบอกเจ้าผ้น

“ช่วยลากเพื่อนของแกซึ่งนอนสลบอยู่นั้นออกมาด้วยซี”

เจ้าผ้นปฏิบัติตามคำสั่ง ก้มตัวลงลากเพื่อนเกลอของเขาที่ถูกนิกรเตะออกไปจากกระท่อมหลังนั้น ขณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้ว ต่างเข้ามารวมกลุ่มกัน

และควบคุมตัวเจ้าผ้นกับพรรคพวกไว้ด้วยอำนาจปืน ทิดมีประคองพาสาวรักของเขาติดตามมา

พอแลเห็นหน้าเจ้าผ้น ทิดมีก็ควงดาบปรีเข้าจะฟันเจ้าผ้นให้สมแค้น แต่พลรีบวางไว้ทัน

“อย่า ทิดมี”

ทิดมีขบกรามกรอด

“มันปล้ำจูบมะลิตั้งหลายที่ครับ ผมเองรักกันมานานแล้ว ไม่เคยได้จูบมะลิสักที

ขอให้ผมฆ่าอ้ายผ้นเถอะครับ”

พลยิ้มให้ทิดมี

“เขาไม่มีอาวุธและไม่มีทางที่จะต่อสู้กับแก เมื่อเขาทำผิดกฎหมาย

ก็ให้เป็นหน้าที่ของศาลพิจารณาดัดสินลงโทษเขา อย่าใช้อำนาจโดยพลการ มันยังไม่สายเกินไปไม่ใช่หรือ”

ทิดมียกดาบชี้หน้าเจ้าผ้น

“มึงหยามน้ำหน้ากูมากอ้ายผ้น คนบ้านเดียวเห็นหน้ากันทุกวัน มึงไม่น่าจะทำกูอย่างนี้เลย”

เจ้าผ้นยิ้มแสบแล้วสะอึกเล็กน้อย เมื่อกระท่อมหลังนั้นพังโครมลงมา

แล้วเขาก็กล่าวกับทิดมีอย่างทรง

“กูหลงรักมะลิมานานแล้วอ้ายมี รักเท่า ๆ กับมึงรักหล่อนนั่นแหละ แต่ฐานะของมึงดีกว่ากู

ผู้ใหญ่เขาชอบมึงเขาเกลียดกู เมื่อกูหมดหวังมะลิก็ต้องใช้วิธีจูดคร่ำ เพราะหึงดีมากอ้ายมีที่กูยิงมึงผิด ม่ายมึงก็เป็นศพไปแล้ว จะเอาอย่างไรกับกูก็เอา”

นิกรหันไปยกมือวันทยาหัตถ์พ่อดาของเขา แล้วกล่าวว่า

“ท่านข้าหลวงครับ ผมขออนุญาตยิงเป้าผู้ต้องหา นะครับ ในฐานะนายอำเภอและต่อสู้เจ้าพนักงาน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึ ๆ

“ข้าหลวงตวัดตะบวยที่ไหนกันวะ” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง แล้วท่านก็กล่าวกับเจ้าผ้น “นายผ้น

พวกเราไม่ใช่เจ้าพนักงานหรอก ฉันทคือพระยาปัจจนิกฯ ถิ่นแก่ของทิดมีเขา เจ้าหนุ่ม ๆ

สามสี่คนนี้ก็ล้วนแต่ลูกหลานของฉันททั้งนั้น แต่เรากำลังทำหน้าที่เป็นพลเมืองดี

ช่วยเหลือเจ้าพนักงานจับกุมแก”

เจ้าผ้นยิ้มแสบ ในเวลาเดียวกันเพื่อนของเขาที่ถูกนิกรตีตลบไปก็ฟื้นขึ้นมา โงงลุกขึ้นอย่างงง ๆ เจ้าผ้นก้มตัวลงกระซอกเจ้าช่วยให้ลุกขึ้น พลหันมาพูดกับทิดมีเบา ๆ

“ทิดมี เราจะนำตัวนายผัน กับพรรคพวก ๓ คนกลับโกรกพระเดี๋ยวนี้ แต่ระหว่วที่ควบคุมตัวไป เขาอาจจะหลบหนีได้ แก่ช่วยหาเส้นเถาววัลย์มาสักสามสี่เส้นซี มัดมืออ้ายพวกนี้”

ทิดมีหัวเราะชอบใจ

“ได้ครับ ในป่านีมีเส้นเถาววัลย์ถมไป ผมจะหามาให้เดี๋ยวนี้”

เจ้าผันพูดเสริมขึ้นทันที

“อ้ายมี อย่าเพิ่งไป กูอยากจะพูดอะไรกับมึงสักนิด เป็นการขอร้องมึงอย่างลูกผู้ชาย”

ทิดมีมองคู่อริของเขา

“ได้ซีเพื่อน จะพูดอะไรก็ว่ามา”

เจ้าผันมองดูมะลิ ซึ่งยืนข้าง ๆ ทิดมีด้วยความพิศวาส แล้วเขาก็กล่าวว่า

“อ้ายเพื่อนเกลอ ไหน ๆ ก็จะต้องเป็นจำเลยในคดีอุกฉกรรจ์แล้ว

กูอยากจะตกลงกับมึงอย่างลูกผู้ชาย”

ทิดมีพยักหน้า

“มึงจะเอาอย่างไร”

เจ้าผันผินหัวเราะ

“กูอยากดวลมีดกับมึงตัวต่อตัว พวกเจ้านายของมึงคงจะไม่ขัดข้อง ถ้ามึงกล้าพอที่จะรับคำทำของกู ถ้ากูพลาดมึงก็ฆ่ากูเสีย ถ้ามึงพลาดกูก็ฆ่ามึง กูบอกตามตรงว่าไม่อยากให้มะลิเป็นของมึง”

ทิดมีส่งดาบคู่มือของเขาให้เจ้าแห้ว แล้วสอดใส่ปืนพกไว้ใต้เข็มขัด เขากล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“แกมีมีดพกไม่ใช่หรือแห้ว ขอยืมให้กันหน่อยซี”

เจ้าแห้วยิ้มแบ่น รีบล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดพกสปริงเล่มใหญ่ออกมาส่งให้ทิดมีทันที

ในเวลาเดียวกัน เจ้าผันก็กระชากมีดพกที่เหน็บไว้ใต้ผ้าขาวม้าออกมาถือเตรียมพร้อม

เขากล่าวกับเจ้าคุณปัจฉนิกฯ ว่า

“ให้โอกาสผมเถอะครับเจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณหันมามองดูทิดมีเสียก่อน เมื่อเห็นทิดมีคึกคักเข้มแข็ง ท่านก็บอกกับเจ้าผันว่า

“ได้ ฉันทินดีเปิดโอกาสให้แก่ต่อสู้กับทิดมีคนของฉันทตัวต่อตัว แต่ระหว่วที่ต่อสู้กันถ้าพวกแกหลบหนี จะถูกยิงทันที ยืนดูได้แต่วิ่งหนีไม่ได้”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิกฯ และเจ้าแห้วต่างถอยออกไปยืนล้อมวงห่าง ๆ

ทิดมีกับเจ้าผันไม่มีการพูดพล่ามทำเพลงอีก ต่างคนต่างเดินอย่างสามชุกเข้าหากัน สาวน้อยยกสั้นขวัญแขวน นิกรถือโอกาสเดินเข้ามายืนข้างมะลิ แล้วโอบกอดหล่อนไว้

“อย่าตกใจหนู ทิดมีต้องชนะแน่ ๆ”

ทิดมีหันมาเห็นเข้าก็ร้องห้าม

“อย่ากอดแควนผมซีครับคุณนิกร ไม่ดีหรอกครับน่าเกลียด”

นิกรรีบคลายมือออกแล้วยิ้มแห้ง ๆ ทันใดนั้นเองเจ้าผันก็กระโดดเข้าแทงทิดมีเต็มรัก

แต่ทิดมีเลี้ยวตัวหลบทำให้อ้ายผันเสียหลักชว่นเซไป แล้วทิดมีก็กระโจนเข้าไปใส่คู่อริของเขา

การต่อสู้ด้วยมีดสั้น เป็นไปอย่างน่าตื่นเต้นหวาดเสียว ต่างคนต่างมีชั้นเชิงพอดพอดเหยียดกัน

ทิดมีถูกแทงเฉียงเสื่อขาดไปดั่งแคว่ก แต่ทิดมีก็รุกประชิดติดพันไม่ยอมถอย ครั้งหนึ่งเจ้าผันจ้วงแทงเต็มเหนี่ยว

ทิดมียกมือซ้ายจับข้อมือขวาของเจ้าฝนไว้ได้ และแหงตอบ แต่เจ้าฝนก็จับข้อมือทิดมีได้เช่นเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างใช้กำลังกายปลุกปล้ำกัน ทิดมีแรงปะทะเหนือกว่า ยกเข่ากระแทกถูกลิ้นปีเจ้าฝนดังอ๊ก เจ้าฝนจุกแน่นก็ปล่อยมือซ้ายที่จับข้อมือขวาของทิดมีออก เท่านั้นเองอับเปออคท์ซ้ายของทิดมี ก็ลั่นออกไปถูกลิ้นปีเจ้าฝนอีกทีหนึ่ง เจ้าฝนยืนตัวงอ ปล่อยมือหลุดจากมือ ทิดมีโยนมือที่ถนัดสุดขวาถูขาตะไกรซ้ายของเจ้าฝนดังกร๊อบ วายร้ายโกรกพระล้มลงนอนหงายเหยียดยาว ไม่กระตุกกระตัก

มะลิโผล่เข้ากอดสุดที่รักของหล่อน

“โอ พี่ทิดหมัดหนักยังกะสมเดช เก่งอะไรอย่างนี้”

ทิดมียิ้มแป้น เขากล่าวกับเจ้านายของเขาว่า

“ชั้นเชิงมวยของอ้ายฝนมันมวยวัดครับ ถึงแม้ว่ามันจะนุ่มกว่าผม แต่ผมก็เคยเป็นนักมวยมาก่อน ผมจะไปหาเถาวัลย์มามัดอ้ายพวกนั้นะครับ จะได้รีบพากลับโกรกพระมอบให้ตำรวจจัดการต่อไป”

พลยิ้มให้ทิดมี

“แกแน่วัยทิดมี ให้คืนตายเถอะวะ ชั้นเชิงแกไม่เลวเลย”

ชาวโกรกพระต่างตื่นตื่นไปตามกัน เมื่อทิดมีกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิมฯ กับเจ้าแห้ว สามารถจับกุมเจ้าฝนกับพรรคพวกอีกสามคนได้โดยละม่อม

คณะพรรคสี่สหายนำผู้ต้องหามาถึงโกรกพระก่อนพระบิณฑบาตเล็กน้อย

และพาผู้ต้องหาไปมอบให้ผู้บังคับกองตำรวจภูธรอำเภอโกรกพระ

ชาวแพร์สะพัดไปทั่วตลาดโกรกพระอย่างรวดเร็ว ทิดมีกลายเป็นฮีโร่ไปแล้ว

ผู้ใหญ่บ้านมิ่งได้รับขวัญลูกสาวของเขาด้วยความปิติยินดีจนน้ำตาไหล

ใครต่อใครต่างก็พากันมาเยี่ยมมะลิจนแน่นบ้าน

เป็นอันว่าคณะพรรคสี่สหายของเรา ยังกลับกรุงเทพฯ ไม่ได้เพราะเกี่ยวกับคดีเจ้าฝน

นอกจากนี้ยังจะต้องประกอบพิธีหมั้นให้ทิดมีกับมะลิด้วย ชาวโกรกพระทราบข่าวว่าเจ้าฝนกับพรรคพวกถูกจับ ก็ชื่นชมไปตามกัน ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าฝนเป็นดาวร้ายในถิ่นนี้

คืนนั้น มีการเข้าทรงเจ้าพ่อเซยที่เรือ “นางนวล” อีกครั้งหนึ่ง โดยลุงแบนเป็นคนทรงตามเคย

เจ้าพ่อบอกว่าคดีของเจ้าฝนนั้น ศาลทหารจังหวัดนครสวรรค์จะต้องพิพากษาประหารชีวิตโดยไม่ต้องสงสัย

คณะพรรคสี่สหายได้เลี้ยงเหล้าเจ้าพ่อ และร่วมกินเหล้ากับเจ้าพ่ออยู่จนดึกดื่นเพียงคืน.

จบบริบูรณ์